

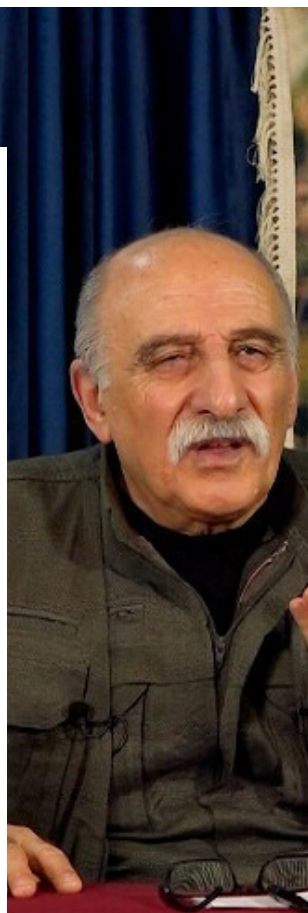
Η δημοκρατική νεωτερικότητα ανοίγει τον δρόμο για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό

Συνέντευξη με τον Duran Kalkan

**Academy of
Democratic
Modernity**

Ο Duran Kalkan είναι συνιδρυτής και μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (PKK). Σε αυτή την εκτενή συνέντευξη, μιλάει για το πώς να κατανοήσουμε τον δημοκρατικό σοσιαλισμό στο νέο παράδειγμα και τη σημασία των κοινωνικών επιστημών. Εκτός από την ιστορία του δημοκρατικού πολιτισμού, περιγράφει τον τρόπο κατανόησης του κράτους και της επανάστασης. Επιπλέον, συζητά το ζήτημα της επαναστατικής πρωτοπορίας στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας καθώς και το ταξικό ζήτημα. Η συνέντευξη διεξήχθη τον Μάιο του 2023 στις περιοχές υπεράσπισης Medya (Νότιο Κουρδιστάν).

This brochure is online:
<http://democraticmodernity.com/>

Πρώτη έκδοση Αύγουστος 2023

Επιμέλεια:
Academy of Democratic Modernity

Εάν μπορείτε να μεταφράσετε σε άλλη γλώσσα την παρούσα
μπροσούρα, παρακαλώ επικοινωνήστε μαζί μας!

Ο βασικός θεωρητικός και ηγέτης του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, Αμπντουλάχ Οτσαλάν, δήλωσε μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ότι “το να επιμένεις στο σοσιαλισμό σημαίνει να επιμένεις στο να είσαι άνθρωπος”. Σήμερα, το κίνημα ελευθερίας του Κουρδιστάν χρησιμοποιεί τον όρο “δημοκρατική νεωτερικότητα” ως εναλλακτικό σύστημα στην καπιταλιστική νεωτερικότητα. Τι σημαίνει αυτό για την κατανόηση του σοσιαλισμού σήμερα;

Είναι αλήθεια ότι κατά τη διάρκεια της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης, ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν είπε: “Το να επιμένεις στο σοσιαλισμό σημαίνει να επιμένεις στο να είσαι άνθρωπος”. Επαναβεβαιώνει τον αναφερόμενο ορισμό προσθέτοντας: “Αμφισβήτηση του σοσιαλισμού σημαίνει αμφισβήτηση των ανθρώπων και της κοινωνικής τους ύπαρξης”.

Τι σημαίνει πραγματικά αυτός ο ορισμός; Σημαίνει ότι οι άνθρωποι είναι κοινωνικά όντα. Στο παρελθόν, αυτό αποτέλεσε βασικό θέμα συζήτησης μεταξύ σοσιαλιστών και φιλελεύθερων κάθε είδους. Το ερώτημα για το τι είδους ον είναι ο άνθρωπος έχει τεθεί ξανά και ξανά και έχουν δοθεί διαφορετικές απαντήσεις. Όπως είναι γνωστό, ο φιλελευθερισμός αντιμετωπίζει τους ανθρώπους ως άτομα. Υποστηρίζει ότι υπάρχουμε μόνο ως άτομα. Η σοσιαλιστική σκέψη, από την άλλη πλευρά, ορίζει τους ανθρώπους ως κοινωνικούς. Για παράδειγμα: “ένα άτομο είναι άνθρωπος λόγω της κοινωνικοποίησής του” ή “είμαστε εδώ που είμαστε τώρα λόγω της κοινωνίας”. Επομένως, το άτομο δεν μπορεί να αναλυθεί και να κριθεί χωριστά από την κοινωνία. Ο σοσιαλισμός υιοθετεί έτσι τη θέση ότι μια σωστή αξιολόγηση απαιτεί μια κοινή ανάλυση της κοινωνίας και του ατόμου. Μια προσεκτική εξέταση της ιστορίας και μια προσεκτική κοινωνιολογική μελέτη της σχέσης μεταξύ ανθρώπου και κοινωνίας μας δείχνουν σαφώς ότι αυτό ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Στην πραγματικότητα, οι φιλελεύθεροι το γνωρίζουν και αυτό. Όλες οι κυρίαρχες κρατικές δυνάμεις γνωρίζουν ότι το άτομο δεν υπάρχει ανεξάρτητα από την κοινωνία. Ωστόσο, προκειμένου να πραγματοποιήσουν με επιτυχία την εκμετάλλευση που επιδιώκουν, είναι πιο σημαντικό για τα συμφέροντά τους να διαλύσουν την κοινωνία και έτσι να αποδυναμώσουν και το άτομο. Είναι ευκολότερο να καταπιέζουν και να εκμεταλλεύονται ένα άτομο που είναι αποξενωμένο από την κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο έχουν εγκαθιδρύσει μια ευκολότερη και ισχυρότερη κυριαρχία. Διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα, καταστρέφοντας την κοινωνικότητα, διαχωρίζοντας το άτομο από την κοινωνία και γεμίζοντάς το με διαστρεβλωμένες ιδέες ελευθερίας και ισότητας, το άτομο γίνεται εύκολα αντικείμενο εκμετάλλευσης. Ως αποτέλεσμα, το άτομο έχει γίνει εξαιρετικά αδύναμο και ανίσχυρο απέναντι στο σύστημα κυριαρχίας τους. Ως

εκ τούτου, οι απόψεις που υποστηρίζει ο φιλελευθερισμός σχετικά με τη σχέση μεταξύ ατόμου και κοινωνίας αποτελούν σοβαρή διαστρέβλωση.

Δεν υπάρχει ανθρώπινη ζωή αποκομμένη από τη ζωή της κοινωνίας.

Στο παρελθόν, αυτά τα ερωτήματα έχουν συζητηθεί πολλές φορές, και σήμερα το ζήτημα αυτό δεν έχει ακόμη αποσυρθεί εντελώς από το τραπέζι. Αν σήμερα φαίνεται λιγότερο σχετικό, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο φιλελευθερισμός δεν συμμετέχει σε τέτοιου είδους συζητήσεις. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι θεωρεί τον εαυτό του επιτυχημένο σε αυτό το θέμα, σε σχέση με τον σοσιαλισμό. Ο φιλελευθερισμός πιστεύει ότι έχει διαλύσει την κοινωνία, τη διαίρεσε σε άτομα και τα διαχώρισε από την κοινωνία. Βλέπει την επιτυχία του στο γεγονός ότι έχει εγκαθιδρύσει κάθε είδους συστήματα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης πάνω στα άτομα με βάση λανθασμένες αντιλήψεις. Αυτό εντάθηκε μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Έτσι, η διαμάχη έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Παρ' όλα αυτά, η διαφορά αυτή γίνεται σαφής όταν εξετάζουμε τις κοινωνιολογικές μελέτες και συζητήσεις σχετικά με το άτομο και την κοινωνία.

Κάθε είδους φιλελεύθερη σκέψη ξεκινά από το άτομο. Ορίζει τη ζωή ως αποκλειστικά περιορισμένη στο άτομο, δεν βλέπει ή δεν θέλει να δει την κοινωνική ζωή. Προσπαθεί να κρατήσει το κοινωνικό παράγοντα αφανή. Η φιλελεύθερη σκέψη προσπαθεί να αποσυνδέσει το άτομο από την κοινωνία και να αναπτύξει τον μέγιστο ατομικισμό σε αυτή τη βάση. Όμως η πραγματικότητα της ζωής μας και της κοινωνίας δεν ευθυγραμμίζονται με τέτοιες αντιλήψεις. Είμαστε κοινωνικά όντα. Δεν υπάρχει ανθρώπινο ον εντελώς αποκομμένο από την κοινωνία. Πράγματι, η διαδικασία του να γίνουμε άνθρωποι έχει ιστορικά λάβει χώρα σε αυτή τη βάση. Το άτομο και η κοινωνία αποτελούν εκφάνσεις μιας τέτοιας αλληλένδετης και διαλεκτικής ακεραιότητας στην ανθρώπινη ιστορία. Ο Οτσαλάν θεώρησε απαραίτητο να χρησιμοποιήσει αυτούς τους ορισμούς για να αντικρούσει και να αποδυναμώσει ριζικά την αντισοσιαλιστική προπαγάνδα της εκτεταμένης φιλελεύθερης επίθεσης που εξαπολύθηκε στον κόσμο κατά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Αυτό ήταν πολύ χρήσιμο και αποκαλυπτικό και βοήθησε τους ανθρώπους που εντάχθηκαν στον σοσιαλισμό μέσω της αποστήθισης, αντί της κατανόησης, να δουν και να κατανοήσουν τι είναι πραγματικά ο σοσιαλισμός, πώς ενσωματώνεται στη ζωή των ατόμων και της κοινωνίας και ποια είναι η αξία του για τη ζωή. Δεδομένου ότι δεν ήταν ικανοποιημένος με τους υπάρχοντες ορισμούς, αυτοί οι νέοι ορισμοί, και αναμφίβολα οι αξιολογήσεις και οι θεωρητικές αναλύσεις που ανέπτυξε σε αυτή τη βάση, ήταν εξαιρετικά αποτελεσματικές και γόνιμες στην αντίκρουση κάθε είδους φιλελεύθερων επιθέσεων, ενώ παράλληλα κράτησαν ζωντανή τη σοσιαλιστική συνείδηση και την ανέπτυξαν περαιτέρω. Σε ένα περιβάλλον όπου αναπτύσσονταν αντισοσιαλιστικές συμπεριφορές μπροστά σε κάθε είδους φιλελεύθερες επιθέσεις στο Κουρδιστάν και τις γύρω περιοχές και όπου η φυγή από το σοσιαλισμό βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη

σε όλο τον κόσμο, οι προσπάθειες του Οτσαλάν είχαν ως αποτέλεσμα να διατηρηθεί ζωντανή η πίστη και η δέσμευση στο σοσιαλισμό στο Κουρδιστάν και την περιοχή του. Στο Κουρδιστάν και τα άμεσα περίχωρά του, σε αντίθεση με άλλα μέρη του κόσμου, οι άνθρωποι δεν απομακρύνθηκαν από το σοσιαλισμό.

Ωστόσο, ο Οτσαλάν δεν το έκανε αυτό με έναν πολύ δογματικό, στεγνό τρόπο, για παράδειγμα με την απλή παρουσίαση και υπεράσπιση εννοιών. Υποστήριξε την αλήθεια ότι το άτομο συνυπάρχει με την κοινωνία, αλλά ανέπτυξε επίσης μια κριτική και αυτοκριτική προσέγγιση της διάλυσης του υπαρκτού σοσιαλισμού, αποκαλύπτοντας τα βασικά γεγονότα που οδήγησαν στη διάλυση, ξεπερνώντας τα και σημειώνοντας διανοητική πρόοδο με στόχο τις βασικές ιδέες του σοσιαλισμού. Η κριτική-αυτοκριτική του προσέγγιση στο σοσιαλισμό, η διόρθωση των λαθών και των ελλείψεων που βίωσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός, σε συνδυασμό με το ιστορικό περιεχόμενο των σχετικών εννοιών, έκαναν κατανοητές και αξιόπιστες τις σκέψεις και τον ορισμό του Οτσαλάν για το σοσιαλισμό.

Επαναπροσδιορισμός του δημοκρατικού σοσιαλισμού με βάση την κριτική και την αυτοκριτική του υπαρκτού σοσιαλισμού

Ο Οτσαλάν επινόησε τον όρο “δημοκρατική νεωτερικότητα” ως εναλλακτική της “καπιταλιστικής νεωτερικότητας”. Ως κίνημα που οργανώθηκε και δρα με βάση τις ιδέες του Οτσαλάν, αναφερόμαστε συχνά στην έννοια της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν χρησιμοποιούμε καθόλου την έννοια του σοσιαλισμού, ότι δεν ορίζουμε τον σοσιαλισμό ή ότι τον αντικαταστήσαμε. Επιπρόσθετα με τη δημοκρατική νεωτερικότητα, ο Οτσαλάν επαναπροσδιόρισε και ανέπτυξε επίσης τον δημοκρατικό σοσιαλισμό.

Δήλωσε επίσης ότι δεν είναι λάθος να τον ονομάζουμε “επιστημονικό σοσιαλισμό” - όπως τον αποκαλούσαν στο παρελθόν. Ωστόσο, είπε, είναι πιο σωστό και κατανοητό να τον αποκαλούμε δημοκρατικό σοσιαλισμό για να υπάρχει μια διάκριση. Ως κίνημα, ξεκινάμε από αυτούς τους όρους και διεξάγουμε τις θεωρητικές μας αξιολογήσεις και συζητήσεις στο πλαίσιο αυτών των εννοιών.

Γιατί, λοιπόν, ο Οτσαλάν έδωσε έμφαση στον όρο “νεωτερικότητα”; Μια από τις κύριες επικρίσεις του στον υπαρκτό σοσιαλισμό είναι η αδυναμία του να ορίσει επαρκώς την καπιταλιστική νεωτερικότητα και να αναπτύξει τη δική του νεωτερικότητα ως εναλλακτική σε αυτήν. Βρήκε την ανάλυση του καπιταλισμού από τον υπαρκτό σοσιαλισμό πολύ στενή και μονόπλευρη. Σημειώνει ότι “ο υπαρκτός σοσιαλισμός ανέλυσε τη διάσταση της εκμετάλλευσης στον καπιταλισμό”. Επίσης, αξιολογώντας τον Μαρξισμό, διαπίστωσε ότι αυτός ανέλυε επαρκώς την εκμετάλλευση και τον νόμο του μέγιστου κέρδους. Έτσι, αποκάλυψε μια διάσταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και ανέπτυξε τον

κοινοτισμό, καθώς και την αρχή του διαμοιρασμού ως εναλλακτική λύση. Όρισε τον σοσιαλισμό ως ένα κοινοτικό σύστημα, δηλαδή μια τάξη πραγμάτων χωρίς εκμετάλλευση.

4 Ωστόσο, ο καπιταλισμός δεν αποτελείται μόνο από την οικονομική τάξη. Έχει τη δική του νεωτερικότητα. Η καπιταλιστική νεωτερικότητα έχει πολλές άλλες διαστάσεις. Για παράδειγμα, η διάσταση του βιομηχανισμού είναι μια μορφή εκμετάλλευσης που πραγματοποιεί τη σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή της φύσης, στη βάση του νόμου του μέγιστου κέρδους. Επίσης, ο υπαρκτός σοσιαλισμός δεν μπόρεσε να αναλύσει το εθνοκρατικό σύστημα ως διάσταση που δημιουργεί όλες τις δυνατότητες και τα μέσα για την εφαρμογή αυτής της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και εφαρμόζει την καταπίεση και τη σκληρότητα στο υψηλότερο επίπεδο νοοτροπίας και πρακτικής. Παρόλο που ο υπαρκτός σοσιαλισμός ήθελε να απελευθερωθεί από την εκμετάλλευση και το νόμο του μέγιστου κέρδους, υιοθέτησε απaráλλαχτα τον βιομηχανισμό της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Και σε αντίθεση δεν μπόρεσε να αναπτύξει μια οικολογική αντίληψη και ένα οικολογικό σύστημα. Δεν μπόρεσε να εγκαθιδρύσει μια οικολογική τάξη.

Επιπλέον, ο υπαρκτός σοσιαλισμός έβλεπε το έθνος-κράτος ως το θεμελιώδες σύστημα που θα του επέτρεπε να ξεπεράσει την εκμετάλλευση και το νόμο του μέγιστου κέρδους. Ωστόσο, το έθνος-κράτος δημιουργήθηκε εξ αρχής ως μέσο για την επιβολή αυτών ακριβώς των πραγμάτων. Απλώς δεν ήταν δυνατόν να εξαλειφθεί η εκμετάλλευση μέσω ενός μέσου ή ενός συστήματος που την επέβαλε. Κατά συνέπεια, το έθνος-κράτος δεν μπορούσε να οριστεί σωστά και, συνεπώς, δεν μπορούσε να αναπτυχθεί καμία εναλλακτική στο έθνος-κράτος. Ο υπαρκτός σοσιαλισμός επικεντρώθηκε περισσότερο στη συνιστώσα της εκμετάλλευσης του καπιταλισμού και προσπάθησε να ορίσει τον σοσιαλισμό ως εναλλακτική. μπόρεσε, όμως, να αναλύσει τον καπιταλισμό μαζί με τη νεωτερικότητά του. Δεν μπορούσε να αναγνωρίσει τις άλλες διαστάσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Συνεπώς, δεν μπόρεσε να αναπτύξει τη δική του νεωτερικότητα. Ως αποτέλεσμα, ο υπαρκτός σοσιαλισμός υπέθεσε ότι θα μπορούσε να υλοποιήσει τη δική του αντίληψη της τάξης, με τα εργαλεία και τις διαστάσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Τελικά, αυτό που προέκυψε δεν ήταν ο σοσιαλισμός αλλά ένας “μονοπωλιακός κρατικός καπιταλισμός”. Ο Οτσαλάν αναφέρθηκε λεπτομερώς στον ορισμό του μονοπωλιακού κρατικού καπιταλισμού. Δήλωσε ότι η πρακτική του υπαρκτού σοσιαλισμού, μαζί με τον βιομηχανισμό και τις διαστάσεις του έθνους-κράτους, γρήγορα μετατράπηκε σε μονοπωλιακό κρατικό καπιταλισμό, αποσυνδέθηκε από τον σοσιαλισμό και επομένως δεν μπόρεσε να υλοποιήσει σωστά τις αρχές της ελευθερίας, της ισότητας και του διαμοιρασμού στην κοινωνική βάση που είχε στοχεύσει.

Η Δημοκρατική Νεωτερικότητα ως νεωτερικότητα του δημοκρατικού σοσιαλισμού

Σε αυτή τη βάση, το κύριο συμπέρασμα που έβγαλε ο Οτσαλάν από την ανάλυση και την κριτική του υπαρκτού σοσιαλισμού ήταν να ορίσει την καπιταλιστική νεωτερικότητα στο σύνολό της, να επισημάνει τη δημοκρατική νεωτερικότητα ως εναλλακτική της και να την ορίσει ως τη νεωτερικότητα του “δημοκρατικού σοσιαλισμού”. Αντιπαρέβαλε τον “δημοκρατικό συνομοσπονδισμό” στο έθνος-κράτος και όρισε την οικολογική βιομηχανική κοινωνία ως εναλλακτική στον βιομηχανισμό. Ως εναλλακτική στον καπιταλισμό όρισε τη δημοκρατική κοινωνία, δηλαδή την πολιτική και ηθική κοινωνία. Έτσι, ένας σύγχρονος σοσιαλισμός, τον οποίο ο υπαρκτός σοσιαλισμός δεν μπορούσε να αναπτύξει ή να ορίσει, αποτυπώθηκε σε γενικές γραμμές με την έννοια της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Ο Οτσαλάν έβγαλε αυτά τα συμπεράσματα από την εμπειρία του υπαρκτού σοσιαλισμού. Ξεπέρασε την ανεπάρκεια, τους περιορισμούς και τη στενοκεφαλιά των παραδοχών του υπαρκτού σοσιαλισμού με βάση αυτόν τον νέο θεωρητικό ορισμό. Το γεγονός αυτό είναι αναμφίβολα πολύ σημαντικό. Είναι απαραίτητο να υπερβούμε την αντίφαση και τον ορισμό του καπιταλισμού και του σοσιαλισμού. Η αντίφαση και ο ορισμός του καπιταλισμού και του σοσιαλισμού εκφράζουν μια πραγματικότητα, αλλά είναι επίσης ανεπαρκείς από μόνες τους.

Αν κάποιος εξετάσει και αξιολογήσει τον καπιταλισμό και τον σοσιαλισμό μόνο ως ιδεολογικά πλαίσια, αλλά δεν είναι σε θέση να δει και να ορίσει τη νεωτερικότητα στην οποία εκφράζονται, δεν μπορεί να κατανοήσει την κοινωνία και τα πολιτικά συστήματα. Από αυτή την άποψη, είναι απαραίτητο να γίνει σαφής διάκριση μεταξύ καπιταλισμού και νεωτερικότητας και να τις κατανοήσουμε καλά και σωστά. Είναι εξίσου απαραίτητο να αξιολογηθεί σωστά η σχέση μεταξύ σοσιαλισμού και νεωτερικότητας. Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε και να ταξινομήσουμε πολύ καλά τις παρατηρήσεις του Οτσαλάν για τη δημοκρατική νεωτερικότητα ως εναλλακτική στην καπιταλιστική νεωτερικότητα. Αν δεν γίνει αυτό, ο καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός, ως εναλλακτική του, αντιμετωπίζονται πολύ στενά και μονόπλευρα. Βλέπονται σε μια διάσταση. Η έννοια της νεωτερικότητας δεν μπορεί να αναγνωριστεί και να κατανοηθεί καθόλου. Ο Οτσαλάν ήταν αυτός που ξεπέρασε αυτό το πρόβλημα.

Η δημοκρατική νεωτερικότητα ανοίγει τον δρόμο για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό

Οι περαιτέρω αναλύσεις και σκέψεις του Οτσαλάν είναι αναμφίβολα πολύ σημαντικές. Με αυτή την έννοια, χρησιμοποιούμε τον όρο δημοκρατική νεωτερικότητα. Η δημοκρατική νεωτερικότητα ανοίγει τον δρόμο για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό, αλλά είναι και αυτή που τον υλοποιεί.

Ο καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός παραμένουν αφηρημένοι ορισμοί αν δεν εξεταστούν σε σχέση με τη νεωτερικότητα. Δεν μπορούν να υλοποιηθούν. Γιατί το πεδίο στο οποίο υλοποιείται ο καπιταλισμός είναι η νεωτερικότητά του. Το ίδιο ισχύει και για τον σοσιαλισμό. Δηλαδή, το πεδίο στο οποίο παίρνει μορφή η δημοκρατική σοσιαλιστική ιδεολογία είναι η δημοκρατική νεωτερικότητα. Γνωρίζουμε ότι να σβηστεί ορίζεται από τρία βασικά επίπεδα. Το ένα είναι το δημοκρατικό επίπεδο, δηλαδή το επίπεδο της πολιτικής-ηθικής κοινωνίας. Αυτό αναπτύσσεται ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και το νόμο του μέγιστου κέρδους. Ο σοσιαλισμός εκπροσωπείται ιδεολογικά σε αυτό το επίπεδο. Το επόμενο επίπεδο είναι αυτό της οικολογικής βιομηχανικής κοινωνίας, που αντιτίθεται στον βιομηχανισμό του καπιταλισμού. Τέλος, απέναντι στη διάσταση του έθνους-κράτους της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, λαμβάνεται ως βάση η δημοκρατική-συνομοσπονδική διάσταση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Αυτά τα επίπεδα πρέπει να κατανοηθούν σωστά. Δεν πρέπει να τα συγχέουμε μεταξύ τους.

Έτσι, όταν μιλάμε για δημοκρατική νεωτερικότητα, δεν χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο αντί του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Η δημοκρατική νεωτερικότητα και ο δημοκρατικός σοσιαλισμός διαπλέκονται. Με άλλα λόγια, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός παίρνει ζωή από τη δημοκρατική νεωτερικότητα και γίνεται πράξη μέσω αυτής. Η δημοκρατική νεωτερικότητα ανοίγει το δρόμο για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό. Επιτρέπει την πραγματοποίηση του δημοκρατικού σοσιαλισμού.

Τον αποκαλούμε δημοκρατικό σοσιαλισμό για να δείξουμε τη διαφορά του από τον υπαρκτό σοσιαλισμό, ο οποίος δεν μπόρεσε να ορίσει τη δική του νεωτερικότητα, δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει την καπιταλιστική νεωτερικότητα και δεν μπόρεσε να την ξεπεράσει. Έτσι, μπορούμε να σχολιάσουμε τις έννοιες της νεωτερικότητας και του σοσιαλισμού. Φυσικά, υπάρχουν μερικά ακόμη σημεία που πρέπει να προσθέσουμε. Μπορούμε να τοποθετήσουμε τον δημοκρατικό σοσιαλισμό στο πλαίσιο της δημοκρατικής νεωτερικότητας, αλλά ως ιδεολογική γραμμή έχει επίσης ένα Παράδειγμα στο οποίο βασίζεται. Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός βασίζεται στην απελευθέρωση της γυναίκας, την οικολογική κοινωνία και τη δημοκρατική ή ηθική και πολιτική κοινωνία. Βασίζεται σε αυτές τις θεμελιώδεις αρχές. Ξεπερνά την καπιταλιστική μορφή εκμετάλλευσης με τις αξίες και τις αρχές της ηθικής και πολιτικής κοινωνίας. Ξεπερνά τη βιομηχανοποιημένη μορφή εκμετάλλευσης με τη νοοτροπία της κοινωνικής οικολογίας. Η ελευθερία της γυναίκας είναι η βάση κάθε ελευθερίας και ισότητας. Σε αυτό το σημείο, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός υπερβαίνει σαφώς τις σοσιαλιστικές αντιλήψεις - τις οποίες αποκαλούμε μικροαστικό σοσιαλισμό.

Η κατανόηση της ελευθερίας και της ισότητας

Όλοι γνωρίζουμε ότι ο σοσιαλισμός ορίζεται γενικά από τις αρχές της ελευθερίας, της ισότητας και του διαμοιρασμού. Αλλά η έννοια της ελευθερίας δεν είναι απόλυτη. Ελευθερία, αλλά τι είδους ελευθερία; Ισότητα, αλλά τι είδους ισότητα; Διαμοιρασμός, αλλά με ποιον τρόπο; Ο Λένιν είπε: “Οι καπιταλιστές έχουν ληστέψει τον κόσμο στο όνομα της ελευθερίας του εμπορίου”. Και αυτό ήταν ελευθερία. Ο καπιταλισμός έχει καταστρέψει την κοινωνία και όλες τις κοινωνικές αξίες, ειδικά τα τελευταία εκατό, διακόσια χρόνια. Και το έκανε αυτό στο όνομα της ατομικής ελευθερίας. Προσπάθησε ακόμη και να ενσωματώσει την ελευθερία των γυναικών σε αυτόν. Τώρα, από αυτή την άποψη, υπάρχει μια μικροαστική κατανόηση και μια μικροαστική προσέγγιση των αρχών της ελευθερίας, της ισότητας και του διαμοιρασμού. Όλα αυτά μπορούμε να τα ονομάσουμε μικροαστικό σοσιαλισμό. Και έπειτα υπάρχει η δημοκρατική σοσιαλιστική προσέγγιση. Αυτό το ονομάζουμε “γνήσιο σοσιαλισμό”. Αλλά πώς διαφέρουν τα μικροαστικά πρότυπα από τα δημοκρατικά σοσιαλιστικά πρότυπα από αυτή την άποψη; Έχουμε ήδη εξηγήσει εδώ μια έννοια της ελευθερίας: υπάρχει μια αντίληψη που ξεκινά από την ατομική ελευθερία, που αναπτύσσει τον ατομικισμό, διαχωρίζει το άτομο από την κοινωνία και υποθέτει ότι μια ατομική ελευθερία μπορεί να πραγματοποιηθεί και να βιωθεί χωρίς την κοινωνία. Αυτό το ονομάζουμε μικροαστική αντίληψη της ελευθερίας. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για τη φιλελεύθερη κατανόηση της ελευθερίας. Είναι η ουσία του φιλελευθερισμού και συνεπώς η ουσία του καπιταλισμού.

Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός αντιτίθεται σε μια τέτοια νόηση της ελευθερίας. Εξετάζει την ατομική ελευθερία με όρους κοινωνικής ελευθερίας ή της δημοκρατικής κοινότητας. Λέει ότι το ελεύθερο άτομο μπορεί να πραγματοποιηθεί και να ζωντανέψει μόνο στη δημοκρατική κοινότητα ή - αν χρησιμοποιήσουμε τον όρο κοινότητα αντί για κοινότητα - στη δημοκρατική κοινότητα. Θεωρεί την ατομική ελευθερία έξω από την κοινωνία ως ψευδή, δεν την αποδέχεται, δεν τη θεωρεί πραγματοποιήσιμη. Θεωρεί ότι το ελεύθερο άτομο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στη δημοκρατική κοινότητα, στη δημοκρατική κοινωνία. Δηλώνει ότι η δημοκρατική κοινωνία μπορεί να υπάρξει μόνο με ελεύθερα άτομα σε αυτή τη βάση. Κατά συνέπεια, ο μικροαστικός σοσιαλισμός και ο δημοκρατικός σοσιαλισμός διατυπώνουν και διεκδικούν μια εντελώς αντίθετη αντίληψη της ελευθερίας. Ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες.

Στην πραγματικότητα, η διαφορά είναι ακόμη πιο ορατή στην κατανόηση της ισότητας. Στον μικροαστικό σοσιαλισμό, η έννοια της ισότητας ορίζεται επίσης με όρους της λεγόμενης “απόλυτης ισότητας”. Αυτό σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται εξίσου ανεξάρτητα από τις διαφορές τους, έτσι ώστε, για παράδειγμα, όλοι να λαμβάνουν τον ίδιο μισθό. Όλοι υποτίθεται ότι κάνουν την ίδια δουλειά, τρώνε το ίδιο φαγητό, φορούν τα ίδια ρούχα- με άλλα λόγια, μια

προσέγγιση που τους ενοποιεί, τους καθιστά ίσους σε αυτό το επίπεδο και τους “ρομποτικοποιεί”. Φυσικά, αυτό μπορεί να έχει νόημα μόνο σε ένα περιβάλλον όπου υπάρχουν τα μονοπώλια καθώς και εκείνοι που δεν κατέχουν τίποτα. Το να εξισώσουμε εκείνους που είναι τόσο διαχωρισμένοι και διαφοροποιημένοι φαίνεται προοδευτικό. Αλλά αυτή η πρόοδος είναι μόνο προσωρινή. Σε τι βασίζεται, λοιπόν, αυτή η ισότητα; Αυτό είναι το ερώτημα στο οποίο αναζητείται η σωστή απάντηση. Φυσικά, αυτός που φτιάχνει αυτή την ισότητα ενεργεί σύμφωνα με τα δικά του πρότυπα. Για παράδειγμα, μπορεί η ισότητα μεταξύ των φύλων να επιτευχθεί συμμορφώνοντας τις γυναίκες στην ίδια γραμμή με τους άντρες; Μπορεί να υπάρξει ισότητα μεταξύ καπιταλιστών και εργαζομένων κάνοντας όλους τους εργαζόμενους καπιταλιστές; Αυτή η αντίληψη της ισότητας δεν βλέπει τις διαφορές. Επίσης, δεν βλέπει την ποικιλομορφία, την πολυχρωμία και τον πλούτο της φύσης και της κοινωνίας. Όπου οι διαφορές καταστρέφονται και τα πάντα ενοποιούνται, γεννιέται μια φασιστική νοοτροπία και πολιτική. Η κατανόηση αυτού του σημείου είναι ζωτικής σημασίας.

Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός, από την άλλη πλευρά, βασίζεται στην ισότητα των διαφορών. Με άλλα λόγια, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός, η δημοκρατική κομμούνια ή ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός είναι ένα σύστημα ελεύθερης οργάνωσης και ισότιμης συμμετοχής. Μια μονάδα δεν εξισώνεται με μια άλλη μετασχηματιζόμενη σε αυτήν. Εξισώνονται μεταξύ τους διατηρώντας και αναπτύσσοντας τη δική τους ύπαρξη. Κάθε μονάδα προστατεύει ελεύθερα τη δική της μοναδικότητα. Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός προστατεύει την αυτονομία των διαφορών, δεν τις καταστρέφει. Από αυτή την άποψη, βασίζεται στη διαφορετικότητα. Έτσι επιτυγχάνεται η πραγματική εξίσωση. Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός επιδιώκει την ισότητα όχι “αρρενοποιώντας” τις γυναίκες, αλλά ευαισθητοποιώντας και οργανώνοντας τις γυναίκες ως γυναίκες, προβλέποντας τη συμμετοχή τους στην κοινωνική ζωή ως ισότιμα υποκείμενα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό και επίσης ουσιαστικό. Το ονομάζουμε αυτό κατανόηση της ισότητας που βασίζεται στις διαφορές. Μια κατανόηση της ισότητας που σέβεται την ύπαρξη, την πρωτοτυπία και την ελευθερία των διαφορών. Με αυτόν τον τρόπο, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός ξεπερνά την κατανόηση του μικροαστικού σοσιαλισμού για την απόλυτη ισότητα, η οποία δεν αναγνωρίζει τις διαφορές.

Ένα άλλο σημαντικό σημείο είναι το δημοκρατικό σύστημα κομμούνιας. Ο υπαρκτός σοσιαλισμός έβλεπε την κομμούνια ως κρατικό θεσμό. Στον δημοκρατικό σοσιαλισμό, ωστόσο, η κομμούνια ανήκει στην κοινωνία. Είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο. Η κομμούνια είναι ένας θεσμός εκείνων που συμμετέχουν σε αυτήν. Η κομμούνια ανήκει σε αυτούς που συμμετέχουν σε αυτήν. Το κράτος δεν κατέχει όλους τους δήμους, ή ακόμη και κανέναν δήμο. Σε αυτή τη βάση, στην ζωή της κομμούνιας, στην κοινοτική ζωή, υπάρχει μια κατανόηση του διαμοιρασμού που λαμβάνει υπόψη τις διαφορές σε σχέση με την κατανόηση της ισότητας. Με άλλα λόγια, δεν πρόκειται για ένα σύστημα που προσφέρει σε

όλους ένα πιάτο σούπα και έναν μισθό εκατό δολαρίων. Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν αποκαλεί ένα τέτοιο σύστημα σοσιαλισμό των Φαραώ. Οι σκλάβοι του Φαραώ ήταν επίσης ίσοι στη ζωή. Όλοι έκαναν την ίδια δουλειά. Όλοι έπαιρναν ένα πιάτο σούπα το πρωί και το βράδυ. Δεν υπήρχε καμία διαφορά μεταξύ τους. Αυτό το σύστημα διανομής του ίδιου σε όλους είναι η μικροαστική αντίληψη της κομμούνας. Ποια είναι η αντίληψη κομμούνας του δημοκρατικού σοσιαλισμού, πώς διαμορφώνεται η δημοκρατική κομμούνα; Είναι ο διαμοιρασμός και η χρήση ανάλογα με τις ανάγκες. Με άλλα λόγια, στη δημοκρατική κομμούνα, η χρήση με γνώμονα τις ανάγκες είναι απαραίτητη. Σε αυτήν, υλοποιείται η αρχή της εξυπηρέτησης, του διαμοιρασμού, της παραγωγής και της χρήσης σύμφωνα με τις ανάγκες.

Ναι, ο υπαρκτός σοσιαλισμός βασιζόταν επίσης σε αυτή την αρχή, ως βασική αρχή της κομμούνας. Ο Μαρξ τόνισε ιδιαίτερα αυτή την αρχή πολύ έντονα και την προσδιόρισε λεπτομερώς, λέγοντας: “Από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του”. Αυτοί ήταν αναμφίβολα σημαντικοί ορισμοί, δεν το αρνούμαστε αυτό. Ωστόσο η πρακτική η πρακτική εφαρμογή δεν ήταν όπως την είχε συλλάβει ο Μαρξ. Γιατί οι ιδέες εφαρμόστηκαν διαφορετικά; Φυσικά, πρέπει να θέσουμε και να διερευνήσουμε αυτό το ερώτημα. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό συνέβη επειδή δεν αναπτύχθηκε μια ολιστική πρακτική. Με άλλα λόγια, δεν θεωρήθηκε ότι επρόκειτο για ένα ζήτημα που έπρεπε να υλοποιηθεί άμεσα. Επειδή δεν εφαρμόστηκε στο σύνολο της ζωής.

Ναι, ο Μαρξ ανέπτυξε αυτές τις ιδέες, αλλά σε ποιο βαθμό ο ίδιος ζούσε σύμφωνα με τις απαιτήσεις αυτών των ιδεών; Σε ποιο βαθμό ανέπτυξε μια τέτοια ζωή από μόνος του; Σε ποιο βαθμό διαμόρφωσε και οργάνωσε το περιβάλλον του σε αυτή τη βάση, σε ποιο βαθμό ανέπτυξε την οργανωμένη ζωή του και τον κομματικό σχηματισμό του στη βάση αυτών των αρχών ζωής; Φυσικά, αυτά είναι σημεία που πρέπει να συζητηθούν και να αμφισβητηθούν.

Αν δούμε πώς ο Οτσαλάν αναπτύσσει μια ολιστική πρακτική, θα δούμε ότι δημιούργησε τα πάντα από τη δική του πορεία, τις εμπειρίες του, τις προκλήσεις και τις επιτυχίες του ακολουθώντας αυτές τις αρχές. Εφαρμόζει στην πράξη στη δική του ζωή όλα όσα οραματίστηκε ως τα σωστά πρότυπα ζωής και οργανώνει το περιβάλλον του σε αυτή τη βάση. Έχει αναπτύξει το κόμμα και το αντάρτικο εξ ολοκλήρου στη βάση αυτών των αρχών. Δεν συνδέει τη δημοκρατική κομμούνα με την πολιτική εξουσία και δεν αναβάλλει την υλοποίηση των στόχων της για αργότερα, αλλά προσπαθεί να τους πραγματοποιήσει από την αρχή, μέσα από τον δικό του αγώνα, με τα στελέχη και μέσα στο κόμμα συνολικά. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Αυτό είναι επίσης ένα θεμελιώδες στοιχείο που αποτρέπει και ακυρώνει πιθανές προσπάθειες διαστρέβλωσης της πρακτικής. Με άλλα λόγια, ο σοσιαλισμός δεν είναι πλέον ένας αφηρημένος τρόπος ζωής ή μια ιδεολογία

του μέλλοντος. Γίνεται υλοποιήσιμος από τη στιγμή που κάποιος αποκτά επίγνωση αυτού.

Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι ολόκληρη η κοινωνία πρέπει πρώτα να γίνει σοσιαλιστική ή ότι όλοι πρέπει πρώτα να ζήσουν με αυτόν τον τρόπο. Όταν ένα άτομο ξεφεύγει από την υπάρχουσα κοινωνία και φτάνει σε μια σοσιαλιστική αντίληψη, το συνειδητοποιεί ξεκινώντας ο ίδιος μια εναλλακτική σοσιαλιστική ζωή. Μπορεί να αναπτυχθεί μια ομάδα, ένα κόμμα, ένα αντάρτικο από αυτό. Αυτό εκφράζει η πρακτική του Οτσαλάν. Σύμφωνα με αυτή, ο σοσιαλισμός παύει να είναι μια κατανόηση, μια ιδεολογική γραμμή, ένας τρόπος ζωής που εφαρμόζεται μόνο μετά την ανάληψη της πολιτικής εξουσίας. Τον σώζει από την εξάρτηση από την πολιτική και την εξουσία. Αντίθετα, τον βλέπει ως νοοτροπία, ως λογική. Η επίτευξη μιας τέτοιας νοοτροπίας δείχνει ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να εφαρμοστεί στη βάση της δημιουργίας της δικής μας πολιτικής - ανεξάρτητα από το ποιος κατέχει την πολιτική εξουσία. Μπορεί να βιωθεί από ένα μεμονωμένο άτομο καθώς και σε μια μικρή ομάδα, σε ένα κόμμα, σε μια περιοχή, σε μια κοινωνία. Μπορεί να βιωθεί σε διαφορετικά επίπεδα. Ο Οτσαλάν αποκαλύπτει αυτή την πραγματικότητα. Αυτή είναι επίσης μια διάσταση του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Η σωστή κατανόηση όλων αυτών των διαστάσεων είναι απαραίτητη για να κατανοήσουμε επαρκώς και ολοκληρωμένα τις σκέψεις του Οτσαλάν.

Ακριβώς όπως η Σχολή της Φρανκφούρτης ή η Σχολή Ανάλυσης ασχολήθηκαν με μια εις βάθος συζήτηση για το καπιταλιστικό σύστημα, την ιστορία του και τις πιθανές εναλλακτικές του, ο “Δημοκρατικός Πολιτισμός” του Οτσαλάν περιγράφεται επίσης ως μια νέα σχολή κοινωνικών επιστημών. Τι σημαίνει αυτό;

Τον 19ο αιώνα, οι σοσιαλιστές επικεντρώθηκαν κυρίως στην περίοδο κατά την οποία αναπτύχθηκε και εξαπλώθηκε η καπιταλιστική εκμετάλλευση στην Ευρώπη. Δεν έδωσαν αρκετή προσοχή στην ιστορία πριν από αυτό. Αναφέρονταν μάλιστα σε αυτήν ως ένα προϊστορικό, πρωτόγονο στάδιο της ιστορίας. Κάποιοι ισχυρίστηκαν ότι ο πολιτισμός εμφανίστηκε με τον καπιταλισμό. Θεώρησαν τις εξελίξεις που προκάλεσε η Βιομηχανική Επανάσταση και ο Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός ως μια εξέλιξη που προκλήθηκε από τον καπιταλισμό. Σε αυτή τη βάση, εξύμνησαν τον καπιταλισμό με τις υψηλότερες μνείες, θεωρώντας τον ως τη χρυσή εποχή της ιστορίας. Έλεγαν ότι η ανθρωπότητα είχε ολοκληρώσει τη μεγαλύτερη επανάστασή της και επομένως θα προχωρούσε τώρα εύκολα στο σοσιαλισμό. Θεωρούσαν τον καπιταλισμό ως πρόδρομο του σοσιαλισμού.

Τον 20ό αιώνα, νέα αρχαιολογικά ευρήματα θα άλλαζαν αυτή την αντίληψη της ιστορίας. Ωστόσο, ενώ μπορούμε να υποθέσουμε ότι ένα τέτοιο εύρημα θα μπορούσε να προκαλέσει μια διεύρυνση της αντίληψης, εκτυλίχθηκε σε κάτι

μάλλον διαφορετικό. Οι σοσιαλιστές δεν δημιούργησαν μια συνείδηση που θα ξεπερνούσε τον περαιτέρω περιορισμό της προοπτικής της ανθρωπίνης ανάπτυξης στο πλαίσιο της γραμμικής εξέλιξης. Στην καλύτερη περίπτωση, ξεκίνησαν την ιστορία με το σύστημα των Σουμερίων. Η γραφή εφευρέθηκε στους Σουμέριους. Η πρώτη πόλη, η Ουρούκ, ιδρύθηκε στη Σουμερία. Το κράτος ξεκίνησε στη Σουμερία. Οι κοινωνικές τάξεις εφευρέθηκαν στη Σουμερία. Η ταξική πάλη ξεκίνησε εκεί επίσης. Η εξουσία εκεί αναπτύχθηκε και βάθυνε. Όλα αυτά θεωρήθηκαν μια εξαιρετική εξέλιξη στην ιστορία της ανθρωπότητας. Πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα ότι εδώ η πόλη, η τάξη, το κράτος, η εξουσία και η ανδρική κυριαρχία θεωρούνται ως μια μεγάλη πρόοδος. Ορίζονται ως ένα στάδιο ανάπτυξης της ανθρωπότητας.

Η ιστορία πριν τους Σουμέριους θεωρήθηκε πρωτόγονη ιστορία. Η νεολιθική κοινωνία, το γένος (κλαν), δεν ονομαζόταν καν μορφή κοινωνίας. Ονομάστηκαν πρωτόγονες κοινότητες. Η ζωή του γένους ορίστηκε ως πρωτόγονη κοινοτική ζωή. Η γεωργική-χωριάτικη επανάσταση, η Νεολιθική επανάσταση, η επανάσταση των γυναικών δεν θεωρήθηκαν πολιτισμός. Θεωρήθηκαν περίοδος βαρβαρότητας πριν από τον πολιτισμό. Μέσω αυτού, προέκυψε μια ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από το σύστημα εξουσίας και το κράτος.

Η εξουσία και το κράτος στη σοσιαλιστική σκέψη

Γιατί η σοσιαλιστική σκέψη προϋπέθετε τόσο πολύ την εξουσία και το κράτος, γιατί ήταν τόσο δεμένη με την εξουσία και το κράτος; Αυτό είναι, φυσικά, ένα από τα ερωτήματα που πρέπει περισσότερο να τεθούν, να συζητηθούν και να απαντηθούν σωστά. Στην πραγματικότητα, οι σοσιαλιστές ήταν αυτοί που όρισαν το κράτος ως μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Ο Λένιν και ο Μαρξ προσωπικά κράτησαν αυτόν τον ορισμό. Όρισαν τον σοσιαλισμό ως ένα κράτος που δεν είναι πλέον κράτος. Το κράτος, μαζί με την ταξική του κοινωνία και την καταπιεστική του βία, έπρεπε να ξεπεραστεί ή να καταστεί περιττό. Αλλά ο σοσιαλισμός της Σοβιετικής Ένωσης, ο υπαρκτός σοσιαλισμός, έγινε ο μεγαλύτερος κρατικός μηχανισμός.

Και οι δύο περιγράφουν το κράτος ως μια οργανωμένη μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης, μια εξουσία που αναδύεται από την κοινωνία αλλά είναι πάνω από την κοινωνία, είναι αποκομμένη από αυτήν και η πηγή κάθε είδους καταπίεσης, εκμετάλλευσης, της κυριαρχίας, των διακρίσεων και της ανισότητας. Υποστηρίζουν ότι ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός αποκτούν το πραγματικό τους νόημα μόνο με την απονέκρωση του κράτους. Βασίζονται σε αυτό το σύστημα σκέψης, αλλά στη συνέχεια επιβεβαιώνουν και επαινούν κάθε είδους κρατική ανάπτυξη και τη θεωρούν πρόοδο. Ονομάζουν την καταστροφή ενός κράτους και την εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους επανάσταση. Δηλώνουν και πιστεύουν ότι υλοποιούν το σοσιαλισμό μέσω του πιο προηγμένου έθνους-

κράτους. Ισχυρίζονται ότι θα πραγματοποιήσουν την ελευθερία, την ισότητα, τη συμμετοχή και την κοινοκτημοσύνη μέσω του κράτους. Ισχυρίζονται ότι θα επιτύχουν την απελευθέρωση από την εκμετάλλευση και την καταπίεση μέσω της οργάνωσης της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Αυτό δεν είναι μια κατανοητή στάση.

Αυτός είναι ο τομέας στον οποίο η μαρξιστική-λενινιστική σχολή του σοσιαλισμού κάνει το μεγαλύτερο και πιο κραυγαλέο λάθος. Σε κάποιο βαθμό, ειδικά στη Ρωσία, αυτό είναι κατανοητό. Μπροστά στις καταστροφικές επιθέσεις του παγκόσμιου καπιταλισμού και του ιμπεριαλιστικού του σταδίου, θεώρησαν απαραίτητη τη δημιουργία μιας αμυντικής δύναμης, ενός στρατού και την οργάνωση ενός κράτους. Είπαν ότι αυτές οι επιθέσεις μπορούσαν να αποκρουστούν μόνο από ένα κράτος και το στρατό του. Η έννοια της δικτατορίας του προλεταριάτου επικρατούσε όλο και περισσότερο σε αυτή τη βάση και το σύστημα που αναπτύχθηκε στην Οκτωβριανή Επανάσταση έγινε το μεγαλύτερο, πιο συγκεντρωμένο και γραφειοκρατικό κρατικά οργανωμένο σύστημα στην ιστορία. Αυτή είναι μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα. Τώρα πρέπει να κατανοηθεί και να αξιολογηθεί σωστά.

Αν προσέξουμε, ανεξάρτητα από το αν ο πολιτισμός ή η ιστορία ξεκινά με την καπιταλιστική φάση ή με τη Σουμερία, όλοι βασίζονται στην κρατική υπόσταση. Γι' αυτούς, μόνο η εξουσία και τα κρατικά συστήματα διαμορφώνουν την ιστορία. Ορίζουν την ανθρωπότητα και τις κοινωνίες ως εξουσία και κράτος. Με τον τρόπο που προσπαθούν να το κάνουν τα σημερινά έθνη-κράτη, διαλύουν το άτομο και την κοινωνία στο έθνος-κράτος, τα δένουν με το έθνος-κράτος. Αυτό είναι λάθος. Στην πραγματικότητα, τα σημερινά έθνη-κράτη το εφαρμόζουν στο πιο προχωρημένο επίπεδο. Αναπτύσσουν λοιπόν τον σοσιαλισμό ή μήπως, αντίθετα, καταστρέφουν τον σοσιαλισμό, καταναλώνουν την κοινωνία και το άτομο ως κοινωνικό on; Αναμφίβολα, συμβαίνει το δεύτερο. Είναι το δεύτερο που εφαρμόζεται στην πράξη.

Η κατανόηση της ιστορίας στο δημοκρατικό πολιτισμό

Η γραμμή σκέψης που ανέπτυξε ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ασκεί κριτική στη σοσιαλιστική άποψη του 19ου και του 20ού αιώνα. Έτσι, διατύπωσε μια νέα προοπτική - το σύστημα σκέψης που ονομάζει δημοκρατικό πολιτισμό. Η δημοκρατική νεωτερικότητα αναπτύσσεται αναμφίβολα ως εναλλακτική στην καπιταλιστική νεωτερικότητα. Ωστόσο, δεν μπορούμε να πούμε ότι ο δημοκρατικός πολιτισμός αποτελεί εναλλακτική στον κρατικό, μονοπωλιακό ή συγκεντρωτικό πολιτισμό. Μετά την εμφάνιση του μονοπωλιακού πολιτισμού, ο δημοκρατικός πολιτισμός έγινε η εναλλακτική του. Εξηγώντας το ακριβέστερα μπορούμε να πούμε πως ο κρατικός ή μονοπωλιακός πολιτισμός αναπτύχθηκε ως εναλλακτική στον δημοκρατικό πολιτισμό. Ο Οτσαλάν ανέλυσε και εξήγησε

ότι συνέβη μια ρήξη του πολιτισμού στη Σουμερία. Αυτό σημαίνει ότι υπήρχε ένας πολιτισμός πριν. Αυτός διαιρέθηκε στη Σουμερία και ένας μονοπωλιακός-κρατικός πολιτισμός εμφανίστηκε ως εναλλακτική λύση στο πραγματικό σύστημα πολιτισμού. Το πραγματικό σύστημα πολιτισμού το ονομάζουμε δημοκρατικό πολιτισμό. Ο Οτσαλάν ορίζει την κύρια ανθρώπινη ιστορία ως το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού. Το εξηγεί ως την κατανόηση της ιστορίας του δημοκρατικού πολιτισμού. Μπορούμε επίσης να το ονομάσουμε πολιτισμό.

Στις τουρκικές σπουδές, έχουμε κάποια προβλήματα από αυτή την άποψη. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι στα τουρκικά λεξικά που αναπτύχθηκαν από την Εταιρεία Τουρκικής Γλώσσας, υπάρχουν διαστρεβλώσεις των όρων. Για παράδειγμα, ένας από τους πιο διαστρεβλωμένους όρους είναι ο όρος *uygarlık* (πολιτισμός). Σε αυτά τα λεξικά, ο όρος *uygarlık* εκφράζεται ως η τουρκική εκδοχή του αραβικού όρου *medeniyet*. Ο αραβικός όρος προέρχεται από το *medina*, που σημαίνει αστικοποίηση. Σημαίνει *Şehir uygarlığı* (αστικός πολιτισμός). Το τουρκικό ισοδύναμο του πολιτισμού είναι *uygarlık*. Στα αραβικά, ωστόσο, δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Το αραβικό ισοδύναμο του πολιτισμού, το οποίο είναι τουρκικό [επίσης] στα αραβικά, είναι *Hadara*. Επομένως, δεν είναι *medeniyet*. *Medeniyet*, από την άλλη πλευρά, σημαίνει αστικοποίηση στα αραβικά. Προέρχεται από τη λέξη *medina* και σημαίνει αστικός πολιτισμός. Έτσι, αν εξετάσουμε το *uygarlık* (πολιτισμός) και το *medeniyet* (αστικοποίηση) στην ίδια γλώσσα, το *medeniyet* ξεκίνησε στη Σουμερία. Εκεί βρισκόταν το κέντρο της εξουσίας, το κράτος και ο αστισμός. Ο σχηματισμός τάξεων έλαβε χώρα εκεί. Επομένως, χρησιμοποιώντας τη λογική του Αριστοτέλη, συμπεραίνουν ότι και ο πολιτισμός (*uygarlık*) ξεκίνησε εκεί. Ωστόσο, αυτές οι προσεγγίσεις δεν είναι σωστές.

Ο πολιτισμός σημαίνει ουσιαστικά την εδραίωση, δηλαδή, η μονιμοποίηση της κουλτούρας. Αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο σε μια εγκατεστημένη κοινωνία. Ωστόσο, η εγκατεστημένη κοινωνία δεν ισοδυναμεί απαραίτητα με αστικοποίηση. Πριν από αυτό, υπήρξε η γεωργική επανάσταση του χωριού. Για χιλιάδες χρόνια υπήρχε η εγκατεστημένη γεωργική-χωριάτικη κοινωνία. Ως αποτέλεσμα των πρόσφατων αρχαιολογικών ανασκαφών, μπορούμε να προσθέσουμε ένα δεύτερο σημείο εδώ. Η Ουρούκ δεν είναι η πρώτη πόλη. Με άλλα λόγια, οι πρώτες πόλεις στην ανθρώπινη ιστορία δεν ιδρύθηκαν στη Σουμερία. Υπήρχαν πόλεις πολύ πιο πριν. Τα νέα ευρήματα μας δείχνουν ότι συστήματα πόλεων ιδρύθηκαν και κατοικήθηκαν ήδη από το 15.000 π.Χ. Αυτό σημαίνει ότι η πόλη και η τάξη, η πόλη και το κράτος, η πόλη και η εξουσία δεν συνδέονται εγγενώς. Το κράτος αναπτύχθηκε στην πόλη, αυτό είναι αλήθεια, και ο σχηματισμός τάξεων λαμβάνει χώρα κυρίως στις πόλεις. Οι πόλεις είναι η αιτία για τον σχηματισμό του κράτους και της τάξης. Αλλά δεν είναι σωστό να λέμε ότι η πόλη είναι συνώνυμη με την τάξη-κράτος. Υπάρχουν επίσης αταξικές και μη κρατικές πόλεις. Υπάρχουν επίσης πόλεις που ιδρύθηκαν και κατοικήθηκαν πριν από τον ταξικό και κρατικό σχηματισμό. Οι νέες αρχαιολογικές ανασκαφές

μας δείχνουν ξεκάθαρα αυτή την πολύ σημαντική και νέα διαπίστωση.

Από αυτή την άποψη, η τοποθέτηση της αρχής του πολιτισμού και της ιστορίας στη Σουμερία σημαίνει ότι ο πολιτισμός ταυτίζεται με το κράτος. Σημαίνει ταύτιση της κοινωνίας με το κράτος. Αυτός ο τρόπος σκέψης συγχέει το κράτος και την κοινωνία και τα μπλέκει. Ωστόσο, η κοινωνία είναι ξεχωριστή από το κράτος. Είμαστε πλέον σε θέση να γνωρίζουμε τι είναι η κοινωνία και τι είναι το κράτος. Το σύστημα της δημοκρατικής κοινωνίας ξεκαθαρίζει όλα αυτά τα ζητήματα. Καθορίζει μια νέα κατανόηση της ιστορίας με βάση τις νέες γνώσεις και τις τελευταίες μελέτες. Θεωρεί το ενενήντα οκτώ τοις εκατό της ανθρώπινης ιστορίας ως την εποχή της κοινωνίας του γένους (κλαν). Αναφέρεται στην κοινωνία του γένους ως την κοινωνία-βλαστό και δηλώνει ότι συνεχίζει να ζει ως βλαστοκύτταρο σε όλες τις κοινωνίες μέχρι σήμερα. Δίνει μεγαλύτερη σημασία και θέση στην κοινωνία του γένους. Αποδεικνύει ότι η ίδια η κοινωνία είναι απολύτως πολιτική και ηθική και ότι η φυσική κοινωνία, η πολιτική κοινωνία και η ηθική κοινωνία υπήρχαν κυρίως στην κοινωνία του γένους.

Ορίζει επίσης τη Μεσολιθική και τη Νεολιθική περίοδο ως τη δεύτερη περίοδο του πολιτισμού ή του δημοκρατικού πολιτισμού. Την ορίζει ως μια περίοδο που αναπτύχθηκε από το 20.000 π.Χ. και μετά. Σημειώνει ότι ένα σημαντικό μέρος αυτής της περιόδου βιώθηκε ως μητριαρχική. Δικαιολογεί την επανάσταση των γυναικών με τις εξελίξεις αυτής της περιόδου και ορίζει επίσης αυτή την περίοδο ως την επανάσταση της γεωργίας και των χωριών. Και έτσι ορίζει τη μακρά περίοδο χιλιάδων ετών κατά την οποία οι κοινωνίες μετακινήθηκαν από τη νομαδική ζωή των γενών στην εγκατεστημένη ζωή ως αγροτικές κοινωνίες των χωριών.

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν εξηγεί ότι η πραγματικά μεγάλη επανάσταση είναι η νεολιθική επανάσταση. Είναι η γεωργική επανάσταση των χωριών. Με άλλα λόγια, ορίζει την πρώτη μεγάλη κοινωνική επανάσταση στην ιστορία ως την καθοδηγούμενη από τις γυναίκες γεωργική-χωριάτικη επανάσταση που αναπτύχθηκε με τη νεολιθική περίοδο. Μετά από αυτή την αγροτική και οικιστική επανάσταση, η δεύτερη μεγάλη κοινωνική επανάσταση που βίωσε η ανθρωπότητα ήταν η βιομηχανική επανάσταση.

Επέκρινε και καταδίκασε τις προσεγγίσεις που αντιμετωπίζουν τη βιομηχανική επανάσταση και τον καπιταλισμό ως αλληλένδετες ή ακόμη και ταυτόσημες έννοιες. Ο καπιταλισμός είναι μια μορφή εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, ενώ η βιομηχανία είναι μια μορφή παραγωγής και κοινωνικής ζωής. Ο καπιταλισμός μπορεί να βασίζεται στη βιομηχανική επανάσταση, στη βιομηχανική κοινωνία, μπορεί να έχει αναπτυχθεί σε αυτή τη βάση- ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι η βιομηχανική κοινωνία και ο καπιταλισμός είναι ένα και το αυτό. Η εξομοίωσή τους με αυτόν τον τρόπο δείχνει μια κακή κατανόηση του καπιταλισμού. Σημαίνει

ότι αποδίδονται στον καπιταλισμό χαρακτηριστικά που δεν του αξίζουν, που δεν τα έχει ο ίδιος. Δεν πρέπει να υποπέσουμε σε τέτοιες παρανοήσεις.

Με το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού, ο Οτσαλάν επαναξιολόγησε την ιστορική προοπτική, την ιστορική θέση και ολόκληρη την ιστορική διαδικασία. Ορίζει την γεωργική-χωριάτικη επανάσταση και την κοινωνία που αναπτύχθηκε στη Μεσολιθική και Νεολιθική περίοδο ως τη δεύτερη μεγάλη περίοδο του συστήματος του δημοκρατικού πολιτισμού. Η τρίτη περίοδος είναι η ρήξη ή η διχοτόμηση σε αυτό το σύστημα πολιτισμού που ξεκίνησε με τη Σουμερία. Σημειώνει ότι εδώ υπάρχει ρήξη και ότι εξαιτίας της αστικοποίησης της Σουμερίας, η τάξη, η εξουσία, η κρατική υπόσταση, η ανδρική υπεροχή, η πατριαρχία και η ιεραρχία εμφανίστηκαν αλληλένδετα και σε μια αλληλοτροφοδοτούμενη βάση. Η τάξη, το κράτος και η ανδρική κυριαρχία είναι ταυτόχρονα παρούσες. Είναι γεγονός ότι το οικογενειακό σύστημα που βασίζεται στην ανδρική κυριαρχία αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου και επιβίωσε σε αυτή τη βάση μέχρι σήμερα. Εδώ είναι ο βασισμένος στο κράτος πολιτισμός που διαιρεί, διαφοροποιεί και αποκλίνει. Είναι το σύστημα εξουσίας και το κρατικό σύστημα. Με άλλα λόγια, ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν αντιλαμβάνεται την εξουσία και το κράτος ως μονοπώλιο. Το ονομάζει επίσης μονοπωλιακό πολιτισμό και συγκεντρωτικό πολιτισμό, αντίστοιχα. Αν υπάρχει ένας τέτοιος διαχωρισμός, βέβαια, το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού ζει ως εναλλακτική στον μονοπωλιακό πολιτισμό. Η τρίτη ιστορική περίοδος είναι η παρούσα περίοδος, δηλαδή η περίοδος από τη Σουμερία μέχρι σήμερα. Εδώ δεν υπάρχει κανένας μοναδικός πολιτισμός. Υπάρχουν εναλλακτικοί πολιτισμοί. Οι πολιτισμοί που έχουν αναπτυχθεί στο πλαίσιο μιας πληθώρας εξουσιών και κρατών ορίζονται ως κεντρικό μονοπωλιακό σύστημα πολιτισμού. Ως εναλλακτική σε αυτό, υπάρχει το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού σε όλους τους τομείς. Οι δομές πολιτισμού που βασίζονται στην κοινωνία, που βασίζονται στις δημοκρατικές κοινωνικές δυνάμεις, που βασίζονται στις πολιτικές και ηθικές κοινωνικές δυνάμεις, και στην πραγματικότητα όλος ο αγώνας για τη δημοκρατία, ονομάζονται σύστημα δημοκρατικού πολιτισμού. Ο Οτσαλάν το αναλύει αυτό σε τρεις βασικές εποχές. Την πρώτη εποχή την ονομάζει ως την περίοδο από τη Σουμερία μέχρι τη Ρώμη. Ως μεσαία εποχή χαρακτηρίζει τις εξελίξεις στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή και την ανάπτυξη συστημάτων διακυβέρνησης που βασίζονται στη θρησκεία. Ως τρίτη ορίζει την πιο πρόσφατη εποχή. Με άλλα λόγια, ορίζει τα τελευταία 500 χρόνια, τα οποία ονομάζουμε περίοδο της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, ως τη νεότερη εποχή. Δεν είναι σαφές πόσο καιρό θα είναι ένα πολιτιστικό σύστημα. Ο καπιταλισμός εξακολουθεί να είναι μια κατάσταση της νεωτερικότητας, δηλαδή μια εποχή.

Ο Οτσαλάν ορίζει τον δημοκρατικό πολιτισμό ως εναλλακτική σε αυτά. Ως δημοκρατικό πολιτισμό αναφέρει τον αγώνα των σκλάβων της πρώτης εποχής, όλες τις φυλές, τα γένη, τις φυλετικές κοινότητες και τις εθνότητες που

αγωνίστηκαν ενάντια στην υποδούλωση και για μια ελεύθερη ζωή, τον αγώνα των γυναικών ενάντια στην υποδούλωση και για την κατάργηση της δουλείας, όλες τις δομές που στέκονται απ' έξω και αγωνίζονται ενάντια σε κάθε είδους μονοπωλιακά κρατικά συστήματα βασισμένα στην εξουσία. Στη μεσαιωνική εποχή, πάλι, αυτές είναι η αντίσταση των σκλάβων, η αντίσταση των γυναικών, η αντίσταση των αγροτών και των εθνοτικών ομάδων. Σε πιο πρόσφατες εποχές, ο αγώνας της εργατικής τάξης έρχεται στο προσκήνιο ως ένας νέος αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό που παίζει ρόλο μαζί με τα προηγούμενα. Όλα αυτά τα ορίζει ως τον αγώνα και την ανάπτυξη του δημοκρατικού πολιτισμού.

Σε σχέση με το παρόν, προσδιορίζει και ορίζει όλες τις ομάδες που αντιτίθενται και αγωνίζονται ενάντια στο μονοπωλιακό-καπιταλιστικό σύστημα έθνους-κράτους ως στοιχεία της δημοκρατικής νεωτερικότητας και, συνεπώς, ως μέρος του αγώνα για δημοκρατικό πολιτισμό. Με άλλα λόγια, το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού είναι ένα ολοκληρωμένο καινούριο σύστημα σκέψης που αναλύει την ιστορική κοινωνία από την κοινωνία του γένους μέχρι σήμερα και ορίζει τις διάφορες φάσεις ανάπτυξης της ιστορικής κοινωνίας με τον δικό του τρόπο. Έτσι πρέπει να βλέπουμε το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού. Εάν υπάρχει ένα τέτοιο ολιστικό σύστημα σκέψης που αναλύει την ανάπτυξη της ιστορικής κοινωνίας, μπορούμε φυσικά να το ονομάσουμε σχολή σκέψης. Πρόκειται για μια συμβολή στην κοινωνική επιστήμη ή ακόμη και για μια νέα προοπτική της κοινωνικής επιστήμης. Θα πρέπει να τονιστεί ότι διαφέρει από τις κοινωνικές επιστήμες, οι οποίες ξεκινούν την ιστορία με τον καπιταλισμό. Είναι επίσης διαφορετική από τις κοινωνικές επιστήμες που ξεκινούν την ιστορία με τη Σουμερία. Βασίζεται σε έναν νέο ορισμό της ιστορικής κοινωνίας. Είναι επομένως μια νέα κοινωνική επιστήμη, διαφορετική από τις γνωστές κοινωνικές επιστήμες.

Το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού ως νέα σχολή κοινωνικών επιστημών

Θα πρέπει να κατανοήσουμε και να αναγνωρίσουμε αυτή τη διδασκαλία ως μέρος της κοινωνικής επιστήμης. Από αυτή την άποψη, υπάρχει μια “Ακαδημία Κοινωνικών Επιστημών Αμπντουλάχ Οτσαλάν”. Ο ίδιος δηλώνει: “Ιστορικά, μπορώ να ονομαστώ κοινωνικός επιστήμονας και να κατανοηθώ και να θεωρηθώ ως τέτοιος”. Περιέγραψε το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού που ανέπτυξε ως μια νέα σχολή κοινωνικών επιστημών. Κατά συνέπεια, δήλωσε ότι πρέπει να ιδρυθεί μια νέα ακαδημία κοινωνικών επιστημών. Είπε ότι μια ακαδημία κοινωνικών επιστημών θα πρέπει να ιδρυθεί σε όλους τους τόπους και ότι όλες οι μελέτες, οι κοινωνιολογικές συζητήσεις και αναλύσεις θα πρέπει να διεξάγονται στο πλαίσιο μιας τέτοιας ακαδημίας.

Αναμφίβολα, το κεντρικό στοιχείο αυτής της κοινωνικής επιστήμης είναι η

Jineoloji, η “επιστήμη των γυναικών”. Η Jineoloji ασχολείται, μεταξύ άλλων, με την πραγματικότητα των γυναικών, το πρόβλημα της (αν)ελευθερίας και τον αγώνα των γυναικών από τη γυναικεία οπτική γωνία. Ο Οτσαλάν εκφράζει τον κρίσιμο ρόλο των γυναικών στην ανάπτυξη της κοινωνικής ζωής και της ανθρώπινης ανάπτυξης. Ενώ οι περισσότερες θρησκευτικά επηρεασμένες ιδέες υποστήριζαν ότι η γυναίκα προήλθε από τον άνδρα, ο ίδιος επέκρινε αυτόν τον τρόπο σκέψης. Βασίζει αυτή την κριτική στις ποικίλες μελέτες του, στις ιστορικές εξελίξεις, στην αποτελεσματικότητα της γυναίκας στη ζωή, στη δημιουργική, γόνιμη, βιολογική και φυσιολογική ύπαρξη της γυναίκας. Υποστήριξε ότι το ουσιαστικό στοιχείο της δημιουργίας ήταν η γυναίκα και ότι αν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως η δημιουργία του ενός από τον άλλο, μόνο η δημιουργία του άνδρα από τη γυναίκα θα μπορούσε να είναι αληθινή.

Κατά συνέπεια, απέδωσε επίσης στις γυναίκες κεντρικό ρόλο στην πολιτική και ηθική κοινωνία. Στον αγώνα για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό, αναγνώρισε τις γυναίκες ως την ηγετική δύναμη. Υποστήριξε ότι ο πρωτοποριακός ρόλος των γυναικών στον αγώνα και την οργάνωση είναι αναγκαίος και απαραίτητος. Θεωρεί την απελευθερωτική επανάσταση των γυναικών ως τη βάση όλων των απελευθερωτικών επαναστάσεων, εξελίξεων και κοινωνικών αλλαγών. Αυτό πρέπει να το λάβουμε υπόψη μας όταν εξετάζουμε τις κοινωνικές επιστήμες.

Θεωρεί επίσης σημαντικό το ρόλο της Μεσοποταμίας στην ανάπτυξη του πολιτισμού. Αν και η κοινωνία του γένους αναπτύχθηκε σε διάφορα μέρη του κόσμου, η Μεσοποταμία ήταν το κέντρο της γεωργικής-χωριάτικης επανάστασης, της μετάβασης από τη νομαδική ζωή του γένους στην εγκατεστημένη ζωή, και επομένως το κέντρο του πρώτου μεγάλου κοινωνικού κινήματος, της ανάπτυξης του πολιτισμού. Όλα τα ευρήματα και οι αρχαιολογικές ανασκαφές το αποδεικνύουν αυτό. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι τέτοιες περιόδους υπήρχαν και σε άλλες περιοχές, αλλά η κύρια ανάπτυξη έλαβε χώρα στη Μεσοποταμία. Η κύρια ανάπτυξη είναι η Νεολιθική επανάσταση στη Μεσοποταμία, το γεωργικό σύστημα των χωριών, η ανάπτυξη του πολιτισμού. Μετά από αυτή την εξέλιξη, υπήρξε ρήξη με τον πολιτισμό στην Κάτω Μεσοποταμία, στη Σουμερία, στο έδαφος του σημερινού Ιράκ. Ο κεντρικός ρόλος της Μεσοποταμίας τόσο στην ανάπτυξη της εγκατεστημένης κοινωνίας, όσο και στην ανάδυση του βασισμένου στην εξουσία μονοπωλιακού κρατικού πολιτισμού στη ρήξη με τον πολιτισμό, δείχνει τη σημασία της Μεσοποταμίας. Δείχνει ότι η Μεσοποταμία είναι ο κεντρικός δίαυλος της ιστορικής κοινωνικής ανάπτυξης.

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν το συζητά επίσης στο σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού. Κάποιοι το επικρίνουν αυτό. Το θεωρούν υπερβολικά επικεντρωμένο στην Μεσοποταμία ή τη Μέση Ανατολή. Άλλοι την επικρίνουν ως εγωκεντρική προσέγγιση. Τέτοιες εκτιμήσεις είναι λανθασμένες. Στην πραγματικότητα, ο Οτσαλάν έχει πάρει την κουρδική κοινωνία ως βάση για τους προβληματισμούς

του, ερευνώντας και αναλύοντάς την. Έτσι, αναπτύσσει τις σκέψεις και τα έργα του ξεκινώντας από αυτή την κοινωνία. Η μελέτη της κουρδικής κοινωνίας τον οδήγησε στο σύστημα σκέψης του. Τι χαρακτηρίζει την κουρδική κοινωνία; Πώς δημιουργήθηκε το κουρδικό άτομο και η κουρδική κοινότητα; Πώς ζούσαν οι κουρδικές κοινότητες; Πώς κοινωνικοποιήθηκαν; Ποιος είναι ο ρόλος τους στην ιστορία; Η αναζήτηση απαντήσεων, η έρευνα στην ιστορία των Κούρδων και των Κουρδισσών και η αποφασιστικότητα να αναδείξει την κουρδική πραγματικότητα τον οδήγησαν σε μια τέτοια προσέγγιση. Με αυτό το υπόβαθρο και την κριτική αμφισβήτηση πρέπει να τον κατανοήσουμε.

Γιατί οι Κούρδοι, τόσο ως άτομα όσο και ως κοινότητα, διαφέρουν τόσο πολύ από άλλες κοινωνίες; Γιατί υπάρχουν τόσες πολλές επιθέσεις κατά του Κουρδιστάν και του κουρδικού πληθυσμού; Έχουν δεχτεί επιθέσεις από την εποχή της Σουμερίας. Όλοι οι εισβολείς που ήθελαν να κατακτήσουν τον πολιτισμό και το κρατικό σύστημα ήθελαν να καταλάβουν τη Μεσοποταμία και συνεπώς το Κουρδιστάν. Αλλά από πού προέρχεται αυτό το κίνητρο και από πού προήλθε η πολιτική της άρνησης και της εξόντωσης - γενοκτονίας - και πώς εφαρμόζεται στους Κούρδους και τις Κούρδισσες εδώ και εκατό χρόνια; Γιατί κανένα κράτος στον κόσμο, καμιά θρησκεία, καμιά ηθική δεν της αντιτίθεται; Γιατί όλοι την αποδέχονται και σιωπούν; Οι σκέψεις του Οτσαλάν περιστρέφονται γύρω από αυτά τα ερωτήματα στην προσπάθειά του να βρει απαντήσεις. Είναι κατανοητό ότι ένας ηγέτης που αγωνίζεται να κατανοήσει και να αλλάξει τη σημερινή κουρδική πραγματικότητα, που ξεκινά και ηγείται ενός τέτοιου αγώνα, που βιώνει όλες τις δυσκολίες αυτού του αγώνα, καταλήγει σε αυτά τα συμπεράσματα. Έτσι πρέπει να γίνει αντιληπτός. Προσεγγίσεις που αποκλίνουν από αυτό, άλλες απόψεις, δεν είναι σωστές. Το θέμα δεν είναι να τεθεί η κουρδική κοινωνία στο επίκεντρο. Αλλά είναι πολύ σημαντικό να αναγνωρίσουμε την αλήθεια και να έχουμε επίγνωση αυτής. Για να κατανοήσουμε σωστά το σήμερα και να οικοδομήσουμε με επιτυχία το αύριο, πρέπει να κατανοήσουμε σωστά και στο σύνολό του το παρελθόν. Σε μια τέτοια αναζήτηση του παρελθόντος, έφτασε σε αυτό το σύστημα σκέψης και αυτό πρέπει να γίνει κατανοητό. Αντί να το απορρίπτουμε με στενόμυαλες προσεγγίσεις, είναι καλύτερο να γνωρίσουμε το σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού, να το κατανοήσουμε, να το εφαρμόσουμε στη βάση του στις κοινωνικές επιστήμες ή να εκφράσουμε αυτό το σύστημα σκέψης στην ιστορική και σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, και να διεξάγουμε το μελλοντικό αγώνα με βάση ένα τέτοιο σύστημα σκέψης.

Αυτό το σύστημα σκέψης, η κοινωνική επιστήμη, η οποία υποστηρίζεται από την ιδέα του δημοκρατικού πολιτισμού, είναι η πιο πρόσφατη, επιστημονική και πιο κοντά στην πραγματικότητα σύνθεση της ιστορικά αναπτυγμένης ανθρώπινης σκέψης. Πρέπει να γνωρίζουμε και να αναγνωρίζουμε ότι το σύστημα σκέψης του Αμπντουλάχ Οτσαλάν είναι μια τέτοια μεγάλη σύνθεση.

Αν αναλυθεί προσεκτικά, το παράδειγμά του δεν έχει καμία προσέγγιση που να θεωρεί κάτι δεδομένο από την αρχή, να το θεωρεί αληθινό ή να απορρίπτει κάτι ευθέως. Εκτιμά όλες τις κοσμοθεωρίες, τις προσεγγίζει με σεβασμό, τις αντιμετωπίζει ολιστικά, τις αξιολογεί, εκτιμά και εντοπίζει εκείνες τις πτυχές που υπηρέτησαν και εξακολουθούν να υπηρετούν την ανθρωπότητα, και απορρίπτει εκείνες που δεν την υπηρετούν, εκείνες που είναι αποκομμένες από την κοινωνία, εκείνες που υπηρετούν την εξουσία και το (εθνικό) κρατικό σύστημα και το μονοπώλιο. Η νέα κοινωνική επιστήμη ή “αποϊστική κοινωνική επιστήμη” βασίζεται στο σύστημα του δημοκρατικού πολιτισμού ως σύστημα σκέψης που ενσωματώνει και συνθέτει όλες τις θετικές πτυχές, δηλαδή εκείνες τις πτυχές που συνδέονται με την κοινωνία και υπηρετούν την κοινωνική ύπαρξη, την ελευθερία, την κοινωνική αλήθεια, την καλοσύνη, τη δικαιοσύνη και την ομορφιά. Η νέα κοινωνική επιστήμη, που ονομάζεται επίσης αποϊστική κοινωνική επιστήμη, είναι η έκφραση αυτού του συστήματος σκέψης. Το να το παίρνουμε ως σχολείο και να αναλύουμε και να αξιολογούμε την ιστορική κοινωνία με βάση αυτή τη σκέψη, μας φέρνει πιο κοντά στην αλήθεια, μας δίνει τη δυνατότητα να βρούμε την αλήθεια, να σχεδιάσουμε ένα ακριβέστερο μέλλον, να το διαμορφώσουμε και να αγωνιστούμε με επιτυχία.

Ποια είναι η κατανόηση της επαναστατικής πρωτοπορίας σε αυτή τη νέα κατανόηση του σοσιαλισμού; Ποια είναι τα καθήκοντα του κόμματος της δημοκρατικής νεωτερικότητας στην οικοδόμηση μιας δημοκρατικής, οικολογικής και βασισμένης στην απελευθέρωση των γυναικών κοινωνίας;

Ο ηγέτης Αμπντουλάχ Οτσαλάν όρισε το πεδίο διανοητικής ανάπτυξης της γραμμής του δημοκρατικού σοσιαλισμού ως την ακαδημία κοινωνικών επιστημών και ως πεδίο εκπαίδευσης, οργάνωσης και πρακτικής εφαρμογής (δράσης) αυτής της γραμμής το πρωτοπόρο κόμμα. Ως εκ τούτου, θεωρούσε τον πρωτοποριακό ρόλο του κόμματος απαραίτητο για την εφαρμογή του νέου παραδείγματος, του “δημοκρατικού, οικολογικού και βασισμένου στην απελευθέρωση των γυναικών παραδείγματος της κοινωνίας”. Με άλλα λόγια, δεν απέρριπτε σε καμία περίπτωση τις πρωτοπορίες. Αλλά άλλαξε τον ορισμό της ηγεσίας στον υπαρκτό σοσιαλισμό. Ανέπτυξε έναν νέο ορισμό της ηγεσίας. Ο Μαρξ είπε κάποτε: “Οι φιλόσοφοι έχουν απλώς ερμηνεύσει τον κόσμο με διάφορους τρόπους, αλλά αυτό που έχει σημασία είναι να τον αλλάξουμε”. Πρέπει να τονιστεί ότι ο Οτσαλάν προσπαθεί και να πιάσει και να κατανοήσει τον κόσμο και να τον αλλάξει. Με άλλα λόγια, είναι ταυτόχρονα φιλόσοφος και επαναστάτης. Ως εκ τούτου, πρέπει να εξετάσουμε το σύστημα της Ακαδημίας Κοινωνικών Επιστημών του Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Η πραγματικότητα της Ακαδημίας Κοινωνικών Επιστημών δεν πρέπει να εξετάζεται ελαφρά τη καρδιά, δεν πρέπει να προσεγγίζεται με στενό και περιορισμένο τρόπο.

Ναι, θα πρέπει φυσικά να θεωρηθεί ως συνέχεια των ακαδημιών κοινωνικών

επιστημών που έπαιξαν ρόλο στην ιστορία. Αλλά δεν πρόκειται για απομίμηση ή κάτι τέτοιο, αλλά για μια νέα σχολή κοινωνικών επιστημών που αναδύθηκε με μια νέα ιδέα. Έτσι πρέπει να ορίσουμε την ακαδημία κοινωνικών επιστημών του Αμπντουλάχ Οτσαλάν και να δώσουμε αντίστοιχα έμφαση σε μια διαμόρφωση νοοτροπίας, διανοητικής ανάπτυξης και αλλαγής. Πρέπει να δούμε και να κατανοήσουμε τον Οτσαλάν ως μια τέτοια δύναμη σκέψης, να προσπαθήσουμε να την καταλάβουμε και να την εσωτερικεύσουμε. Αν δεν το κάνουμε αυτό, κάνουμε λάθος. Αν ακολουθήσουμε μια στενή ή αποσπασματική προσέγγιση, δεν μπορούμε να τον κατανοήσουμε σωστά. Αναμφίβολα, είναι μια σύνθεση όλων των σύγχρονων διανοητικών ρευμάτων, αλλά είναι ταυτόχρονα και ένα νέο σύστημα σκέψης. Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να το εξετάσουμε απομονωμένα από προηγούμενα ρεύματα σκέψης. Αλλά ούτε μπορούμε να το θεωρήσουμε ως μια συνηθισμένη επανάληψη αυτών των ρευμάτων. Αν το κάναμε αυτό, θα ήμασταν εξαρχής σε λάθος δρόμο. Όσοι δεν κατανοούν σωστά τον ηγέτη από την άποψη της νοοτροπίας και της δομής της σκέψης του, δεν μπορούν να κατανοήσουν το ύφος, την έκφραση και το ρυθμό του κόμματός του, του αντάρτικου, των γυναικείων οργανώσεων και της νεολαίας, του κοινωνικού κινήματος και του μαζικού κινήματος, δεν μπορούν να κατανοήσουν σωστά τον δημοκρατικό-πολιτικό αγώνα και δεν μπορούν να τον οργανώσουν και να τον καθοδηγήσουν με επιτυχία.

Ο πρωτοποριακός ρόλος του κόμματος είναι απολύτως απαραίτητος για την επιτυχή εφαρμογή του δημοκρατικού σοσιαλισμού

Σε αυτή τη βάση, είναι γεγονός ότι με το νέο παράδειγμα στο ΡΚΚ, επήλθε μια αλλαγή όσον αφορά τον πρωτοποριακό ρόλο του κόμματος. Είναι βέβαιο ότι το πρωτοπόρο κόμμα μας έχει γίνει ένα κόμμα που βασίζεται σε ένα νέο παράδειγμα, το παράδειγμα της δημοκρατικής, οικολογικής και γυναικείας απελευθερωτικής κοινωνίας και έχει ξεπεράσει το παράδειγμα της εξουσίας και του κράτους. Με άλλα λόγια, το σημερινό ΡΚΚ και το “Κόμμα Ελευθέρων Γυναικών στο Κουρδιστάν” (ΡΑΚ) δεν είναι κόμματα προσανατολισμένα στο κράτος και στην εξουσία. Τα απορρίπτουν απολύτως και τα ξεπερνάνε. Αντίθετα, αγωνίζονται για ένα δημοκρατικό-σοσιαλιστικό παράδειγμα βασισμένο στην ελευθερία των γυναικών και την οικολογία. Αυτή είναι μια νέα μορφή ηγεσίας, ένα νέο κόμμα. Αλλά ένα τέτοιο κόμμα πρωτοπορίας είναι απολύτως απαραίτητο για την επιτυχή πραγματοποίηση του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Με άλλα λόγια, ένα νέο κόμμα εξοπλισμένο με το νέο παράδειγμα είναι απολύτως απαραίτητο για την υλοποίηση του δημοκρατικού σοσιαλισμού και την επιτυχή εφαρμογή του αγώνα για τη δημοκρατία, την οικολογία και την απελευθέρωση των γυναικών. Είναι επίσης απαραίτητο ως πρωτοπορία για την οικοδόμηση μιας τέτοιας κοινωνίας. Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Με άλλα λόγια, είναι σαν τη σχέση μεταξύ σώματος και ψυχής, ύλης και συνείδησης. Ακριβώς όπως η οικοδόμηση της δημοκρατικής κοινωνίας είναι το σώμα, ο δημοκρατικός

σοσιαλισμός είναι η ψυχή της, και αν η οικοδόμηση της δημοκρατικής κοινωνίας είναι η ύλη, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός είναι η συνείδησή της, το ιδεώδες δυναμικό της.

Πώς ορίζουμε το κόμμα σε αυτό το σημείο; Το κόμμα είναι η δύναμη που κατανοεί και απορροφά καλύτερα αυτή τη δύναμη σκέψης, εσωτερικεύει αυτό το σύστημα σκέψης πιο βαθιά και ολιστικά, αυτό-εκπαιδεύεται σε αυτή τη βάση και μεταφράζει επιτυχώς αυτό το σύστημα σκέψης σε εκπαίδευση, οργάνωση και δράση. Κατά συνέπεια, πρέπει επίσης να ορίσουμε την ηγεσία του κόμματος στη νέα περίοδο. Ποια είναι τα καθήκοντα και οι ευθύνες της; Είναι η εκπαίδευση, η οργάνωση και η δράση. Έτσι μπορούμε να τις ορίσουμε. Στο σημείο αυτό υπάρχουν επίσης θεμελιώδεις διαφορές. Για παράδειγμα, στον υπαρκτό σοσιαλισμό, ποιο ήταν το καθήκον και η ευθύνη της ηγεσίας του κόμματος, εκείνης που ήταν προσανατολισμένη στην εξουσία και το κράτος στην επανάσταση; ~~Ήταν~~ η εκπαίδευση, η οργάνωση, η δράση, η κατάληψη της εξουσίας, η οικοδόμηση ενός κράτους και η διαχείρισή του. Ως αποτέλεσμα, το κόμμα και το κράτος έγιναν σχεδόν ταυτόσημα στη Σοβιετική Ένωση. Το κόμμα και η κρατική διοίκηση αποτελούνταν από τους ίδιους ανθρώπους. Το κόμμα έπαιζε τον κεντρικό του ρόλο ως ο διοικητικός μηχανισμός του κράτους.

Καθήκοντα του κόμματος της πρωτοπορίας: εκπαίδευση, οργάνωση και δράση

Αυτό σίγουρα δεν θα συμβεί στο πλαίσιο του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Οι σχέσεις μεταξύ του κόμματος της πρωτοπορίας και του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού δεν θα είναι όπως οι σχέσεις μεταξύ του κόμματος και του κράτους στον υπαρκτό σοσιαλισμό. Ο Οτσαλάν όρισε τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό στο Κουρδιστάν ως ΚΚΚ (Ένωση Κοινοτήτων Κουρδιστάν). Τουλάχιστον όταν αναφερόμαστε στη οργανωτική του σύνθεση στο Κουρδιστάν αναφερόμαστε στο ΚΚΚ¹. Επομένως, οι σχέσεις μεταξύ ΡΚΚ και ΚΚΚ δεν θα έχουν τη μορφή κόμματος-κράτους όπως στον υπαρκτό σοσιαλισμό ή στη Σοβιετική Ένωση. Ο Οτσαλάν είπε ότι το κόμμα είναι η ψυχή και το ΚΚΚ είναι το σώμα. Όρισε το κόμμα ως συνείδηση και ηγεσία. Προσδιόρισε το νέο του ρόλο, το καθήκον και την αποστολή του. Τα πιο συγκεκριμένα σημεία που ανέφερε σε αυτό το πλαίσιο ήταν η εκπαίδευση, η οργάνωση και η δράση.

Έτσι, όταν ρωτάμε ποια είναι τα καθήκοντα του κόμματος της πρωτοπορίας στη νέα φάση, πρέπει να τα περιγράψουμε σε δύο διαστάσεις: Πρώτον, μπορούμε

¹ ΚΚΚ (Koma Civakên Kurdistan) ιδρύθηκε το 2007 και ξεκίνησε από το ΡΚΚ. Στόχος του ήταν να εφαρμόσει τον «Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό», όπως δηλώθηκε από τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν στις 20 Μαρτίου 2005.

να τα ορίσουμε ως την κατανόηση και την υιοθέτηση του δημοκρατικού σοσιαλισμού, της νοοτροπίας και της δομής της σκέψης του στο σύνολό της, την υποβολή της ζωής, των γεγονότων και των φαινομένων σε συνεχή ανάπτυξη σε αυτή τη βάση, το άνοιγμα του δρόμου για την κοινωνία και τη συνεχή ανάληψη ρόλου ως διαφωτιστικό κίνημα με την εκτέλεση καθηκόντων και αποστολών. Η δεύτερη αποστολή είναι η εφαρμογή της γραμμής του δημοκρατικού σοσιαλισμού στην εκπαίδευση, την οργάνωση και τη δράση. Φυσικά, η εκπαίδευση είναι πολύ σημαντική σε αυτό το πλαίσιο. Η εκπαίδευση είναι ο καθοριστικός παράγοντας στη ζωή και τον αγώνα του Οτσαλάν. Πρακτικά, μπορούμε να ονομάσουμε τον ηγέτη Αμπντουλάχ Οτσαλάν τον μεγαλύτερο προπαγανδιστή όλων των εποχών. Αν θεωρήσουμε την προπαγάνδα ως μέθοδο εκπαίδευσης, τότε ο ισχυρότερος εκπαιδευτικός είναι και ο ισχυρότερος προπαγανδιστής. Το έκανε αυτό γράφοντας, μιλώντας και ζώντας. Εκπλήρωσε αυτόν τον ρόλο και την αποστολή του στην πράξη δημιουργώντας ατμόσφαιρα και ηθική δύναμη. Όταν κάποτε οι δημοσιογράφοι ρώτησαν τον Οτσαλάν ποιο είναι το ισχυρότερο όπλο του, εκείνος απάντησε χωρίς δισταγμό “η γλώσσα μου”. Πραγματοποίησε όλο το έργο του με βάση την εκπαίδευση. Στήριξε την καριέρα του στην αυτομόρφωση. Απομακρύνθηκε από την αποικιοκρατική-γενοκτονική νοοτροπία και πολιτική, μορφώνοντας τον εαυτό του. Δημιούργησε τον δικό του ρόλο και την εναλλακτική του ζωή βασιζόμενος αποκλειστικά στην εκπαίδευση. Ο κύριος τρόπος εργασίας του σχετιζόταν πάντα με την εκπαίδευση. Από την πρώτη μέρα μέχρι σήμερα, βασίστηκε πάντα στην εκπαίδευση. Εκπαιδεύει τον εαυτό του, εκπαιδεύει το περιβάλλον του, εκπαιδεύει το κόμμα, εκπαιδεύει το αντάρτικο, εκπαιδεύει το γυναικείο και νεανικό κίνημα, εκπαιδεύει έναν ολόκληρο λαό και σταδιακά μια ολόκληρη ανθρωπότητα και τους λαούς της.

Εκπλήρωσε όλα τα καθήκοντά του με βάση την εκπαίδευση. Μια από τις πιο θεμελιώδεις επικρίσεις του για τον υπαρκτό σοσιαλισμό ήταν η αδυναμία του στην εκπαίδευση της κοινωνίας, η ανικανότητά του να εκπαιδεύσει και να προωθήσει τους δικούς του ανθρώπους. Αυτή ήταν μια από τις σημαντικότερες κριτικές του Οτσαλάν. Αν αυτό το σύστημα δεν είναι σε θέση να εκπαιδεύσει τους δικούς του ανθρώπους, αν δεν είναι σε θέση να δημιουργήσει καλά στελέχη, αν δεν είναι σε θέση να αναπτύξει την κοινωνία με τις δικές του ιδέες, τότε απέδειξε ξεκάθαρα ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί μόνο με την υλική εξουσία, τις απαγορεύσεις, την πολιτικοστρατιωτική κυριαρχία, αλλά και ότι η πρακτική του υπαρκτού σοσιαλισμού που βασίστηκε πάνω τους εξαιτίας τους απέτυχε. Σε μια τέτοια βάση, ο Οτσαλάν αναπτύσσει εκείνο που τον διαφοροποιεί από την προαναφερόμενη πρακτική. Εξηγεί ότι θα πετύχει στον αγώνα για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό μόνο αν αλλάξει τη συνείδηση, τις δομές της σκέψης, τις δομές της νοοτροπίας, τα συστήματα συναισθημάτων και σκέψεων του λαού και αν τους δώσει τις δημοκρατικές σοσιαλιστικές ιδέες, τη νοοτροπία του ελεύθερου ατόμου και της δημοκρατικής κοινότητας. Αυτό το απέδειξε στην πράξη. Αξιολογώντας τη δική του πρακτική, επικεντρώθηκε κυρίως στο

εκπαιδευτικό σύστημα- ρώτησε πού είχαμε κάνει λάθη. Για παράδειγμα, είπε ότι είχε οργανώσει πολύ ευρεία εκπαίδευση για τα στελέχη και την κοινωνία, ωστόσο, είναι επίσης αυτοκριτικός στα υπερασπιστικά του κείμενα². Εκεί, για παράδειγμα, λέει: “Μήπως ήμουν ανεπαρκής στο να βασίσω την εκπαίδευση των στελεχών σε μια πιο πρωτότυπη, στενότερη, αλλά καλύτερα κατανοητή και εσωτερικευμένη εκπαίδευση και στο να επιτύχω βαθύτερες διανοητικές δομές;”. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Παρ’ όλα αυτά, σκόπευε να κάνει αλλαγές και καινοτομίες στο εκπαιδευτικό σύστημα για να αποκτήσει μεγαλύτερη επιτυχία. Επιπλέον, σκόπευε να αναζητήσει και να εντοπίσει τις δικές του ελλείψεις στην εκπαίδευση, στο εκπαιδευτικό έργο.

Με άλλα λόγια, ο Οτσαλάν θεωρεί την εκπαίδευση ως το πρώτο και πιο θεμελιώδες έργο στην κομματική εργασία και στον αγώνα για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό και την υλοποίησή του. Πρώτα απ’ όλα, πρέπει να φωτίσουμε και να κατανοήσουμε αυτό το γεγονός. Το δεύτερο πράγμα είναι φυσικά η οργάνωση. Η οργάνωση δεν είναι μια μονιστική έννοια. Ο Οτσαλάν μιλάει για οργάνωση δικτύων. Το περιγράφει ως μια ποικιλία διαφορετικών τύπων οργάνωσης. Για παράδειγμα, οραματίστηκε τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό ως οργάνωση δικτύου, ως χιλιάδες οργανωτικά συστήματα που είναι αλληλένδετα και αλληλοσυμπληρώνονται. Για παράδειγμα, αποδίδει μεγάλη σημασία στην οργάνωση του κόμματος της πρωτοπορίας. Πάντα θεωρούσε ως βασικές αξίες τη συνείδησή του, την εκπαίδευσή του, τις αρχές και τα στυλ που υλοποιούν και ζουν πλήρως τον δημοκρατικό σοσιαλισμό, την κοινοτική ζωή και την οργάνωση βάσει συλλογικής εργασίας, την ανάπτυξη της γραμμής απελευθέρωσης των γυναικών στο κόμμα ως βασική γραμμή και τη συνειδητοποίηση ότι θεωρείται μέσο για την εξάλειψη κάθε οπισθοδρόμησης, κυριαρχικών σκέψεων και παρόμοιων ζητημάτων. Ως εκ τούτου, έβλεπε την κομματική οργάνωση, την πρωτοποριακή οργάνωση ως τον πρωτεργάτη των πάντων, όλων των πρακτικών. Αν και αντιμετώπιζε την κομματική οργάνωση ως μέσο, της απέδιδε ρόλο και σημασία σε αυτό το επίπεδο. Έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στις αρχές της, στη συγκρότησή της και στην ανάπτυξή της. Επικεντρώθηκε στην οργάνωση του αντάρτικου ως τον τομέα όπου το κόμμα ενσωματωνόταν περισσότερο. Έκανε μεγάλες προσπάθειες για την ανάπτυξη του αντάρτικου. Μπορούμε να πούμε ότι έδωσε πραγματικά μεγάλη προσοχή στο αντάρτικο, τόσο από την άποψη της διανοητικής ανάπτυξης και εκπαίδευσης όσο και από την άποψη της πρακτικής ηγεσίας. Το ύφος, η έκφραση και ο ρυθμός από τον Ηγέτη το ανέδειξαν. Καμία άλλη δύναμη δεν θα μπορούσε να το έχει καταφέρει αυτό. Δημιούργησε, επίσης, τη δική του θέληση, διεκδικητικότητα και ανθεκτικότητα. Αυτά είναι πολύ σημαντικά. Απέναντι σε κάθε είδους αδυναμία, υποχώρηση, λάθη και απώλειες,

2 Οι πολυσέλιδες τοποθετήσεις υπεράσπισής του στα δικαστήρια, οι οποίες αργότερα έγιναν τα γνωστά μας βιβλία, όπως το πενήταμο “Μανιφέστο για ένα Δημοκρατικό Πολιτισμό”.

υπήρξε επίμονος, πεισματάρης, υπομονετικός και μαχητικός για να αναπτύξει το σωστό. Έδειχνε πάντα τη θέληση να αγωνίζεται ενάντια σε κάθε είδους δυσκολίες. Αυτά ήταν πολύ σημαντικά σημεία. Μια τέτοια διαμόρφωση και ανάπτυξη θέλησης ήταν απολύτως απαραίτητη για την ανάπτυξη των ανταρτών και των ανταρτισσών στο Κουρδιστάν.

Οι περίοδοι του σχηματισμού του κόμματος

Όταν ο Οτσαλάν (Rêber Apo) ξεκίνησε τον αγώνα, όταν έγινε επαναστάτης αγωνιστής, είχε φίλους και συμπαθούντες γύρω του. Όταν η αποϊκή ομάδα³ έγινε ιδεολογική ομάδα, ομάδα στελεχών, είχε πάντα συμπαθούντες ανάμεσα σε όσους και όσες ενέπνεε. Από την αρχή ήταν μια ομάδα νεολαίας. Το ΡΚΚ ιδρύθηκε ως κόμμα στελεχών, αλλά από τη στιγμή που ιδρύθηκε, είχε συμπαθούντες, υποστηρικτές, στο χωριό, στην πόλη, γυναίκες, νέους, εργάτες, αγρότες, χιλιάδες περισσότερους από τα μέλη και τα στελέχη ως μέρος του. Επομένως, δεν πρέπει να θεωρούμε το κόμμα ως μια στενή στελεχιακή οργάνωση. Κατά κάποιο τρόπο, το κόμμα είναι οργανωμένο σαν μια στενή στελεχιακή οργάνωση, αλλά το κόμμα δεν αποτελείται μόνο από στελέχη. Δεν είναι απλώς το άθροισμα των μερών του, αλλά είναι το ΡΚΚ λόγω των συμπαθούντων και των υποστηρικτών του. Το κόμμα αντιπροσωπεύει μια πραγματικότητα που φτάνει σε εκατομμύρια ανθρώπους. Με αυτόν τον τρόπο χειρίζεται την οργάνωση της κοινωνίας.

Στη δεύτερη περίοδο της οικοδόμησης του κόμματος, η οργάνωση ονομάστηκε ERNK, Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Ο Οτσαλάν ανέπτυξε μαζικές οργανώσεις μέσα σε αυτό - γυναικείες, νεανικές και εργατικές οργανώσεις. Στην τρίτη περίοδο, διαμόρφωσε την οργάνωση αυτή σε ένα νέο φορέα: το ολοκληρωμένο σύστημα ΚΚΚ. Όρισε και αντιλήφθηκε το ΚΚΚ όχι μόνο ως ένα κοινωνικό κίνημα, αλλά ως μια οργανωμένη δημοκρατική κοινωνία, ένα δημοκρατικό έθνος που καθορίζει τη ζωή του, δείχνει τη θέλησή του να ζήσει ελεύθερα, διαμορφώνει τη ζωή του. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δόθηκε μια αυτόνομη και μοναδική θέση στη γυναικεία οργάνωση. Η γυναικεία οργάνωση πρωτοεμφανίστηκε ως κλαδική οργάνωση του Τρίτου Συνεδρίου το 1987. Στη συνέχεια, στα μέσα της δεκαετίας του '90, ανέπτυξε ένα γυναικείο αντάρτικο, τις Ενώσεις Ελεύθερων Γυναικών. Θεωρούσαν τους εαυτούς τους ως μια γυναικεία οργάνωση. Την περίοδο πριν από τη Διεθνή Συνωμοσία, ο Οτσαλάν προσπάθησε να την κάνει κόμμα. Εξήγησε την ιδεολογία της απελευθέρωσης των γυναικών. Είχε σκοπό να οργανώσει το κόμμα των γυναικών γύρω από μια τέτοια ιδεολογική ενότητα.

Με βάση την αλλαγή Παραδείγματος, ονόμασε και προσδιόρισε πιο συγκεκριμένα

3 Οι πρώτες ιδεολογικές ομάδες λέγοντας Apoji, "φίλοι του Apo"

το γυναικείο κόμμα, τη γυναικεία άμυνα, τη μαζική γυναικεία οργάνωση και την κοινωνική εργασία. Το ίδιο έκανε και για την αυτόνομη οργάνωση της νεολαίας, λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαιτερότητά της. Όρισε τις γυναίκες και τη νεολαία ως τους οργανωτικούς και πρακτικούς πρωτοπόρους της οικοδόμησης του δημοκρατικού έθνους. Περιέγραψε, επίσης, τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό ως οργανωτικό δίκτυο. Με άλλα λόγια, όρισε τη δημοκρατική κοινωνία, τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό και το δημοκρατικό έθνος ως οργανωμένη κοινωνία. Τη θεωρούσε ως μια συνειδητή, μορφωμένη και οργανωμένη δομή, η οποία με τη σειρά της διαπλέκεται με χιλιάδες είδη οργανώσεων.

Στον δημοκρατικό σοσιαλισμό δεν υπάρχει γραφειοκρατική οργάνωση

Φυσικά, το PKK δεν είναι γραφειοκρατικό. Η εκπαίδευση αναπτύσσει τις οργανώσεις, δεν υπάρχει οργάνωση χωρίς εκπαίδευση. Στο PKK, κανείς δεν πληρώνεται για τη δουλειά του. Πρόσφατα, κάποιοι προσπάθησαν να το εισάγουν αυτό στη χώρα μας. Αυτό το είδος της αμειβόμενης εργασίας είναι ένα μικροαστικό είδος εργασίας. Είναι η γραμμή του KDP -YNK⁴. Είναι η γραμμή αυτών των μικροαστικών οργανώσεων που προσπάθησαν να εδραιωθούν στο Κουρδιστάν. Στο PKK η εθελοντική εργασία, η αυτοθυσία είναι απαραίτητη. Τόσο οι πατριώτες⁵ όσο και οι υποστηρικτές συμβάλλουν στον επαναστατικό αγώνα με αυτόν τον τρόπο και τα επαγγελματικά στελέχη βασίζονται σε αυτή τη γραμμή. Η (αυτο)θυσία, η εθελοντική εργασία και η προσφορά είναι σημαντικές παντού, από τα στελέχη του PKK μέχρι τους υποστηρικτές του. Αυτό είναι το βασικό πρότυπο. Το πιο σημαντικό μέσο για να εξασφαλιστεί αυτό είναι, φυσικά, η εκπαίδευση. Όσο περισσότερο αλλάζεις τη νοοτροπία και τη σκέψη των ανθρώπων, τόσο περισσότερο μπορείς να τους κερδίσεις στην οργάνωση, να τους οργανώσεις και να τους κάνεις να δράσουν.

Μια άλλη διάσταση είναι ότι η οργάνωση υπάρχει για να υλοποιεί συγκεκριμένες δράσεις. Στον δημοκρατικό σοσιαλισμό δεν υπάρχει χώρος για μια γραφειοκρατική οργάνωση. Δεν χτίζεται πρώτα μια οργάνωση και μετά βρίσκονται και σχεδιάζονται τα καθήκοντά της. Αντίθετα, η γραμμή οργάνωσης και δράσης του δημοκρατικού σοσιαλισμού που ανέπτυξε ο Αμπντουλάχ

⁴ PDK (Partiya Demokrat a Kurdistanê, αγγλ. Democratic Party of Kurdistan, επίσης συνομογραφία KDP)- ιδρύθηκε το 1946. Έκτοτε, το τμήμα αυτό του Κουρδιστάν, το οποίο σήμερα αυτοαποκαλείται Αυτόνομη Περιφέρεια του Κουρδιστάν, κυριαρχείται από τη φατρία Barzanî. Οι δομές είναι απολυταρχικές- η κυβέρνηση διατηρεί στενότερες επαφές με την Τουρκία.

YNK (Yekîtiya Nîştîmanî ya Kurdistanê, επίσης συνομογραφία PUK) ιδρύθηκε το 1975 ως αποτέλεσμα της διάσπασης από το PDK στην εξορία. Η έδρα του βρίσκεται στην πόλη Sûlaimaniya.

⁵ Πατριώτης (κουρδικά: welatparêz, τουρκικά: yurtsever, δηλαδή "προστατεύω την πατρίδα" ή "αγαπώ την πατρίδα"): Στη βιβλιογραφία του κουρδικού κινήματος, ο όρος αυτός χρησιμοποιείται για τους υποστηρικτές του απελευθερωτικού αγώνα μεταξύ του κουρδικού πληθυσμού.

Όσα λάν είναι λειτουργική και επαναστατική. Με άλλα λόγια, πρώτα θέτεις τα καθήκοντα, μετά εκπαιδεύεις ανθρώπους σύμφωνα με αυτά τα καθήκοντα και τους χρησιμοποιείς για να εκπληρώσουν αυτά τα καθήκοντα. Όταν εκτελούνται τα καθήκοντα και προκύπτουν νέα καθήκοντα, η οργάνωση ανανεώνεται, αλλάζει και αναδιαρθρώνεται σύμφωνα με τα καθήκοντα. Το αντίθετο αυτού είναι η γραφειοκρατία. Αν αυτό δεν συμβεί, γεννιέται μια γραφειοκρατία και μια γραφειοκρατική οργάνωση. Αν πείτε: “Άς κάνουμε αυτή τη δράση” και η οργάνωση δεν είναι ευθυγραμμισμένη με αυτή τη δράση, τότε δεν μπορεί να την υλοποιήσει. Στην περίπτωση αυτή, λοιπόν, η οργάνωση δεν είναι ευθυγραμμισμένη με τη δράση, αλλά η δράση είναι ευθυγραμμισμένη με την οργάνωση. Γίνεται οργάνωση, κάποιος καθορίζει το έργο και τη δράση σύμφωνα με την οργάνωση. Η γραμμή γίνεται η οργάνωση. Αυτού του είδους η οργάνωση, η γραφειοκρατική οργάνωση, είναι διαχρονικά λανθασμένη. Δεν είναι επαναστατική και δεν είναι λειτουργική.

Η οργανωτική γραμμή του δημοκρατικού σοσιαλισμού είναι απολύτως λειτουργική και επαναστατική. Τι σημαίνει αυτό; Είναι η διαμόρφωση της οργάνωσης σύμφωνα με την στοχοθεσία, σύμφωνα με το επαναστατικό καθήκον, σύμφωνα με τη δράση. Είναι η εκπαίδευση των στελεχών, των μαζών και των πατριωτών σε σχέση με τα επαναστατικά καθήκοντα, σε σχέση με τη δράση και την διαμόρφωση μιας οργάνωσης σε αυτή τη βάση. Επομένως, η δράση και η πρακτική είναι απαραίτητες στο ΡΚΚ. Η οργάνωση είναι απαραίτητη για την επιτυχή υλοποίησή της και η συνείδηση, η θέληση και η εκπαίδευση είναι απαραίτητες για να μπορέσει η οργάνωση να σταθεί γερά. Αλλά τόσο η εκπαίδευση όσο και η οργάνωση εστιάζουν στη δράση, στην πράξη. Η δράση δεν πρέπει να νοείται μόνο ως ένοπλη δράση, είναι απαραίτητο να εξετάζονται όλα τα είδη των πολιτικών-δημοκρατικών δράσεων.

Επιπλέον, η δράση δεν πρέπει να νοείται μόνο ως καταστρεπτική δράση και απόρριψη των άλλων: “Η μεγαλύτερη δράση είναι η δημιουργία”, είπε ο Öcalan. Η πιο σημαντική πτυχή του δημοκρατικού ακτιβισμού είναι ο θετικός ακτιβισμός, ο εποικοδομητικός ακτιβισμός, ο ακτιβισμός που χτίζει. Στον ακτιβισμό του ΡΚΚ, ο θετικός ακτιβισμός, ο εποικοδομητικός ακτιβισμός, η δημιουργικότητα είναι ουσιώδη, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή και είναι πολύ ισχυρότεροι. Είναι απαραίτητο να αναλύσουμε και να κατανοήσουμε τις δράσεις από αυτή την οπτική γωνία.

Εμπειρίες από τον πενήνταετή αγώνα του ΡΚΚ

Τι ρόλο θα παίξει το ΡΚΚ ή το νέο κόμμα της πρωτοπορίας στο δημοκρατικό σοσιαλισμό, στη διακυβέρνηση; Ηγεσία είναι αναμφίβολα η βούληση του λαού. Πρόκειται για την οργάνωση των καθημερινών υποθέσεων του λαού. Εδώ είναι σημαντικό να δούμε τον μορφωμένο και οργανωμένο λαό, την κοινωνία,

τις γυναίκες και τη νεολαία. Ένα σύστημα στο οποίο ο λαός κυβερνά τον εαυτό του ονομάζεται δημοκρατικό σύστημα. Η δημοκρατική συνομοσπονδία αποτελείται από κυβερνήτες που εκλέγονται ελεύθερα και ισότιμα, δίκαια και επιβεβαιώνονται από αυτούς που τους εξέλεξαν. Πρόκειται για την αυτοδιοίκηση του λαού. Το Κόμμα της Πρωτοπορίας δεν μπορεί παρά να δώσει δύναμη και υποστήριξη σε αυτή την κυβέρνηση. Εκπαιδεύει και οργανώνει την κοινωνία και τους ανθρώπους γι' αυτήν, τους δίνει εμπειρία στη διακυβέρνηση και τους βοηθάει να επιλύουν προβλήματα. Δεν υπάρχει καμία αντίληψη να πάρει κανείς ολόκληρη τη διοίκηση στα χέρια του, όπως στον υπαρκτό σοσιαλισμό, να διαμορφώσει μια λαϊκή διοίκηση για λογαριασμό του λαού. Αυτή είναι επίσης μια μικροαστική αντίληψη. Τόσο οι κεμαλιστές όσο και οι μπααθιστές στη Συρία και το Ιράκ αυτοπροσδιορίστηκαν με αυτόν τον τρόπο. Στον υπαρκτό σοσιαλισμό, η ηγεσία του κόμματος αυτοπροσδιοριζόταν επίσης με αυτόν τον τρόπο. Εξέφρασε την κυριαρχία της ως κυριαρχία του λαού. Αυτή η αντίληψη δεν είναι σωστή. Η κυριαρχία του λαού δεν πρέπει να υπάρχει στα λόγια, αλλά πρέπει να υλοποιείται στην πράξη. Επομένως, το κόμμα πρέπει να πιστεύει ότι ο λαός θα μορφωθεί μόνος του- δια φωτίζοντας και οργανώνοντας τον, ανοίγοντας το δρόμο, αποκτώντας εμπειρία και βοηθώντας τον να το κάνει. Επίσης, θα πρέπει να εμπιστεύεται τη μορφωμένη, οργανωμένη κοινωνία, το λαό, και ακόμη και αν παρουσιαστούν ελλείψεις και λάθη, θα πρέπει να προσεγγίζει την καθοδήγηση με αυτόν τον τρόπο, προσδοκώντας ότι μπορούν να εξαλειφθούν μέσω της κριτικής και της αυτοκριτικής. Αυτός είναι ο σωστός δρόμος. Αλλά δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί επαρκώς στην πράξη. Τον διατυπώνουμε ως θεωρητικές υποθέσεις ή προβλέψεις. Τον διατυπώνουμε ως διδάγματα από προηγούμενα κινήματα, ως εμπειρίες που έχουμε αποκτήσει στο παρελθόν.

Και εδώ, επίσης, βασιζόμαστε στα διδάγματα που αντλήσαμε από την εμπειρία του πενητηκονταετούς αγώνα του ΡΚΚ. Τα εκφράζουμε με βάση τα χαρακτηριστικά, το περιεχόμενο και την ουσία του νέου παραδείγματος. Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν είπε: “Ένας λαός υπάρχει όταν είναι οργανωμένος”. Και η οργάνωση διαμορφώνεται μέσα από τη δράση. Ο Λένιν και όλοι οι άλλοι σοσιαλιστές υπέθεσαν ότι η συνείδηση εισάγεται στην κοινωνία από έξω. Την φέρνουν οι επαναστάτες διανοούμενοι. Το ΡΚΚ γεννήθηκε στο Κουρδιστάν ως ένα νεανικό κίνημα διανοομένων. Η ηγεσία του κόμματος γεννήθηκε, αναπτύχθηκε και δημιουργήθηκε ως ένα κίνημα διανοομένης νεολαίας. Επομένως, μια δύναμη που δεν εκπαιδεύει την κοινωνία, που δεν οργανώνει, που δεν κινητοποιεί, που δεν καλεί σε δράση, που δεν ηγείται στη δράση, δεν μπορεί να ονομάζεται κόμμα ή πρωτοπόρο κόμμα. Βεβαίως, κάποιος που δεν είναι οργανωμένος και ενεργός στο επίπεδο των καθηκόντων που απαιτεί η συγκεκριμένη περίοδος και γραμμή δεν μπορεί να ονομάζεται επαναστατική πρωτοπορία. Ούτε το κόμμα πρωτοπορίας είναι τέτοιο, ούτε το στέλεχος της πρωτοπορίας. Για το λόγο αυτό, ο Οτσαλάν όρισε το στέλεχος ως “την αλήθεια που έχει οργανωθεί και έχει γίνει ενεργή”. Η οργάνωσή του σημαίνει τη διαμόρφωσή του και απαιτεί την

ενεργοποίησή του. Όρισε και διατύπωσε την ενότητα της ιδέας, της συνείδησης και της πρακτικής, άρα την ενότητα της σκέψης και της πρακτικής αντίστοιχα.

Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει πρωτοποριακός ρόλος του κόμματος και των στελεχών που δεν γίνεται πρακτικός, που δεν μπορεί να θέσει εγκαίρως σε εφαρμογή τις σκέψεις και τα επαναστατικά καθήκοντα. Αυτό ονομάζεται καιροσκοπισμός. Στο παρελθόν, οι σοσιαλιστές αποκαλούσαν αυτή τη στάση οπορτουνισμό. Τώρα, στον δημοκρατικό σοσιαλισμό, οι στάσεις που δεν εφαρμόζονται στην πράξη είναι φυσικά επίσης οπορτουνισμοί. Από την άλλη πλευρά όμως, εκείνες οι προσεγγίσεις που βλέπουν την οργάνωση, τη δράση και την καθοδήγηση σαν αυτοσκοπό, που δεν εκπαιδεύουν και οργανώνουν τους ανθρώπους, που αποσυνδέονται από την κοινωνία, που βάζουν τον εαυτό τους στη θέση της κοινωνίας, που βάζουν τη δική τους ηγεσία στη θέση της δημοκρατικής ηγεσίας της κοινωνίας, δεν είναι σωστές. Αυτή σίγουρα δεν είναι η προσέγγιση του πρωτοποριακού κόμματος του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Ούτε θα έπρεπε να είναι έτσι. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία αποδέσμευση από την κοινωνία. Δεν μπορεί κανείς να βάλει τον εαυτό του στη θέση της κοινωνίας. Το να κάνεις τον εαυτό σου κυβερνήτη στο όνομα του λαού δεν μπορεί να ονομάζεται δημοκρατική διακυβέρνηση του λαού.

Οπότε σημαίνει ότι τα καθήκοντα του κόμματος ή τα καθήκοντα του κόμματος της πρωτοπορίας στην οικοδόμηση της δημοκρατικής κοινωνίας ενσωματώνονται σε μια τέτοια εκπαίδευση, οργάνωση και δράση. Αλλά εδώ η σωστή κατανόηση είναι σημαντική. Φυσικά, εκτός από την ηγεσία του κόμματος, το αντάρτικο εξακολουθεί να έχει ηγετικό ρόλο για εμάς. Στο παρελθόν, ήταν πολύ περισσότερο. Στη δεύτερη φάση της οικοδόμησης του κόμματος, το κόμμα και το αντάρτικο έγιναν ένα. Το πρωτοπόρο κόμμα ενσωματώθηκε στην οργάνωση και τον ακτιβισμό των ανταρτών και ανταρτισσών. Αυτό εξακολουθεί να ισχύει εν μέρει και σήμερα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Αυτοάμυνα έχει πρωτοποριακό ρόλο στο Κουρδιστάν. Και γιατί; Επειδή το Κουρδιστάν βρίσκεται αντιμέτωπο με τη γενοκτονία. Αυτοάμυνα σημαίνει άμυνα ενάντια στη γενοκτονία. Από την άλλη πλευρά, το γυναικείο κίνημα και το κίνημα νεολαίας παίζουν ρόλο, τόσο στην ιδεολογική όσο και στην οργανωτική ηγεσία. Τα γυναικεία και νεανικά κινήματα παίζουν ρόλο ως μοχλός στην οικοδόμηση μιας δημοκρατικής κοινωνίας, στην ανάπτυξη του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού και στην ανάδειξη της λαϊκής αυτοδιοίκησης. Υπάρχει και αυτή η διάσταση της ηγεσίας. Μπορούμε να τα δούμε και να τα αξιολογήσουμε όλα αυτά στο πλαίσιο του ρόλου της πρωτοπορίας.

Στις θεωρίες της επανάστασης του 20ού αιώνα, το ζήτημα του επαναστατικού υποκειμένου και των γεωγραφιών με ώριμες αντικειμενικές συνθήκες ήταν κεντρικό για την ανάπτυξη της πολιτικής στρατηγικής και τακτικής. Πώς προσεγγίζεται αυτή η έννοια του επαναστατικού υποκειμένου στη θεωρία της δημοκρατικής νεωτερικότητας;

Πριν απαντήσουμε στο ερώτημα αυτό, είναι απαραίτητο να αποσαφηνίσουμε, έστω και εν συντομία, τις έννοιες του κράτους και της επανάστασης. Στα προηγούμενα ερωτήματα προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε τι είναι το κράτος, πότε και πώς προέκυψε, τι σημαίνει για την ανάπτυξη του πολιτισμού και τι είδους εξουσία ή θεσμός είναι. Το κράτος είναι μια οργανωμένη εξουσία που προέκυψε από το κοινωνικό σύστημα των Σουμερίων στην Κάτω Μεσοποταμία, αλλά είναι μια οργανωμένη εξουσία πάνω από την κοινωνία, με λίγα λόγια, μια οργάνωση καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Στην πραγματικότητα, εκφράζει μια ρήξη εντός του πολιτισμού. Αντιστοιχεί επίσης σε μια απόκλιση στην ανάπτυξη του πολιτισμού.

Στην ουσία, πρόκειται για μια παρέκκλιση, μια απομάκρυνση από τον δημοκρατικό χαρακτήρα του πολιτισμού και την ανάπτυξη ενός εναλλακτικού μονοπωλιακού-συγκεντρωτικού πολιτισμού στη θέση του. Βλέπουμε ότι η εν λόγω κρατική ανάπτυξη στην περίοδο της καπιταλιστικής νεωτερικότητας έχει πάρει τη μορφή του έθνους-κράτους και ότι το έθνος-κράτος είναι η πιο θεσμοθετημένη, οργανωμένη, κοινωνιοκτόνος, δικτατορική και εκμεταλλευτική μορφή κράτους. Πράγματι, ο φασιστικός χαρακτήρας είναι εμφανής στα έθνη-κράτη. Λίγο πολύ όλα τα έθνη κράτη έχουν φασιστικό χαρακτήρα, πρέπει να το έχουμε κι αυτό κατά νου.

Τα δύο ερωτήματα που τίθενται εδώ είναι τα εξής: Γιατί οι σοσιαλιστές θεωρούν το κράτος, ιδιαίτερα τη φάση του έθνους-κράτους, ως το κύριο μέσο για την εγκαθίδρυση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού; Αυτό δεν είναι ευνόητο. Όταν το κράτος αναπτύσσεται και βαθαίνει τον χαρακτήρα του, γίνεται φασισμός. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, δεν είναι σοσιαλισμός. Η διάσταση της δικτατορίας έρχεται στο προσκήνιο. Ο χαρακτήρας της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης αυξάνεται. Δεν είναι κατανοητό πώς μπορεί να γίνει επανάσταση με ένα τέτοιο εργαλείο ή πώς μπορούν να υλοποιηθούν οι αρχές της ελευθερίας, της ισότητας και της συμμετοχής όπως στον σοσιαλισμό. Είναι σαφές ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει. Μπορούμε να πούμε ότι ούτε ο υπαρκτός σοσιαλισμός το δέχτηκε αυτό. Θεωρούσε και αξιολογούσε τη μετάβαση στον κομμουνισμό ως την απονέκρωση του κράτους. Αλλά αν κοιτάξουμε προσεκτικά, το κράτος δεν εξαφανίστηκε κατά την περίοδο που λέγεται ότι περάσαμε στον κομμουνισμό. Ναι, η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε εξαιτίας των δικών της αντιφάσεων, αλλά δεν προέκυψε από αυτήν η εξαφάνιση του κράτους, ο ακρατισμός, η δημοκρατία, ο δημοκρατικός

κοινοτισμός. Αντίθετα, είναι φανερό τι συμβαίνει σήμερα στη Ρωσία και στις γειτονικές της χώρες. Αναδύθηκαν έθνη-κράτη στη χειρότερη μορφή τους, με τη μορφή των λεγόμενων κρατών-μαφιών. Αυτή είναι η πραγματικότητα του κράτους που απέμεινε από τον υπαρκτό σοσιαλισμό.

Δεν υπάρχει κακό ή καλό κράτος- ένα κράτος είναι ένα κράτος.

Επομένως, η ιδέα ότι ο σοσιαλισμός θα οικοδομηθεί με το έθνος-κράτος και ότι το κράτος τελικά θα πεθάνει δεν έχει επαληθευτεί. Δεν έχει νόημα να την υπερασπιζόμαστε ακόμα, να υποθέτουμε ότι θα είναι έτσι, να το περιμένουμε και να ενεργούμε ανάλογα. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να αναγνωρίσουμε αυτή την πραγματικότητα και να την αποχαιρετήσουμε. Γιατί έπρεπε να ασχοληθούμε τόσο πολύ με το κράτος σε αυτό το θέμα; Για να απαντήσουμε στο δεύτερο ερώτημα. Ήταν ο ορισμός και η αντίληψη της επανάστασης ως καταστροφή ενός κράτους και εγκαθίδρυση ενός νέου. Δεν είναι σωστό και ευνόητο να ορίζεται μια επανάσταση, που ουσιαστικά σημαίνει μια ριζική, καταστροφική, βαθιά αλλαγή και μετασχηματισμό, ως η καταστροφή ενός κράτους και η εγκαθίδρυση ενός άλλου. Αν καταστρεφόταν ένα κράτος και προβλεπόταν η μετάβαση σε μια ακρατική κοινωνία, ίσως θα μπορούσε κανείς να το πει. Αλλά αν κοιτάξετε προσεκτικά, αυτό δεν αποτελεί μέρος της αντίληψης του υπαρκτού σοσιαλισμού για την επανάσταση. Αυτό που επικρατεί είναι το εξής: η καταστροφή ενός κράτους και η εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους στη θέση του, η καταστροφή μιας εξουσίας και η εγκαθίδρυση μιας νέας εξουσίας στη θέση της. Το να ορίζει κανείς ένα κράτος ως φασιστικό, δικτατορικό, εκμεταλλευτικό και να ορίζει το δικό του κράτος ως σοσιαλιστικό, προοδευτικό, ελευθεριακό. Με άλλα λόγια, σημαίνει να λέμε ότι το δικό του κράτος είναι κακό και το δικό μας κράτος είναι καλό. Αλλά δεν υπάρχει κακό ή καλό κράτος, ένα κράτος είναι ένα κράτος. Η ουσία είναι η ίδια. Ο Οτσαλάν το ξεκαθάρισε επίσης αυτό. Τόσο πολύ που εξέφρασε την ακεραιότητα και τη συνέχεια του κράτους, λέγοντας: “Υπάρχει μια κρατική ιστορία από το Σουμέρ μέχρι το σύστημα του ΟΗΕ σήμερα”. Ακόμα και αν ένα κράτος καταστραφεί και ένα άλλο ιδρυθεί, αποτελούν συνέχεια του ενός από το άλλο μέχρι σήμερα, δεν είναι ξεχωριστά το ένα από το άλλο.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν διαφορετικά κράτη, τα οποία διαφέρουν ως προς το όνομα και τους κυβερνήτες, αλλά η ουσία τους δεν διαφέρει. Είναι ο τρόπος με τον οποίο προκύπτει ένα σύστημα, μια κρατική πραγματικότητα στις διάφορες γεωγραφικές περιοχές, ο τρόπος με τον οποίο ονομάζονται και το γεγονός ότι κυβερνώνται από διαφορετικούς κυβερνήτες. Κατά τα άλλα, η ουσία τους είναι η ίδια. Το κράτος είναι ένα. Έχει παρακλάδια σε διαφορετικές περιοχές και σε διαφορετικές εποχές. Σήμερα, τα κράτη βρίσκουν την ενότητά τους στον ΟΗΕ και συνεχίζουν να κυβερνούν τη γη ως περίπου 200 παρακλάδια. Έχουν διαιρέσει τη γη, δηλαδή τον κόσμο. Δεν αφήνουν ούτε σπιθαμή γης έξω από την

κυριαρχία τους.

Τώρα, η ανατροπή ενός τέτοιου κράτους και η ίδρυση ενός άλλου, η αλλαγή του ονόματός του και η αλλαγή του κυβερνήτη του δεν είναι και πολύ ριζικές αλλαγές. Η ουσία και ο χαρακτήρας του κράτους δεν αλλάζουν. Αυτό έχει συμβεί ξανά και ξανά και δεν έχει παρατηρηθεί καμία βαθιά αλλαγή. Χτίζουν ένα νέο κράτος πάνω στα απομεινάρια του προηγούμενου και παρόλο που υπάρχουν κάποιες αλλαγές, ουσιαστικά πρόκειται για τη συνέχισή του. Αυτό έχει ονομαστεί επανάσταση. Τώρα η έννοια της επανάστασης δεν μπορεί να εκφραστεί με αυτόν τον τρόπο. Η επανάσταση εκφράζει μια πολύ ριζική, ποιοτική αλλαγή. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, η δημιουργία ενός κράτους και η οικοδόμηση ενός νέου κράτους δεν είναι μια ποιοτική αλλαγή. Είναι μια ποσοτική αλλαγή. Επομένως, δεν πρόκειται για επανάσταση, αλλά για εξέλιξη. Υπάρχει μια εξέλιξη από το ένα κράτος στο άλλο. Δεν πραγματοποιείται όμως ανατροπή, δηλαδή επανάσταση. Η επανάσταση είναι μια αλλαγή της ουσίας, μια αλλαγή της ποιότητας. Από αυτή την άποψη, η συνεχής αναφορά και αξιολόγηση του κράτους από μέρος μας έχει στην ουσία τις ρίζες της στον σωστό και κατανοητό ορισμό της πραγματικότητας της επανάστασης.

Όσο περισσότερη ιδεολογική αλλαγή υπάρχει σε έναν ξεσηκωμό, τόσο περισσότερη επανάσταση συμβαίνει

Τι είναι λοιπόν μια επανάσταση; Είναι μια ποιοτική αλλαγή, μια θεμελιώδης αλλαγή και μετασχηματισμός. Τι εννοούμε με τον όρο ποιοτική αλλαγή, ριζική αλλαγή; Εννοούμε μια αλλαγή νοοτροπίας, μια ιδεολογική αλλαγή. Πρέπει να δώσουμε την απάντηση με αυτόν τον τρόπο. Ποιοτική αλλαγή σημαίνει ιδεολογική αλλαγή. Σημαίνει αλλαγή του τρόπου ζωής. Σημαίνει αλλαγή στις αρχές και τα πρότυπα της ζωής. Αυτή είναι πράγματι η ποιοτική αλλαγή, και έτσι γίνεται η επανάσταση. Όσο περισσότερη ιδεολογική αλλαγή υπάρχει σε ένα ξεσηκωμό, τόσο περισσότερο γίνεται μια επανάσταση. Με άλλα λόγια, μπορεί να λάβει χώρα μια πολύ έντονη καταστροφή και ανοικοδόμηση αλλά εάν αυτό δεν αλλάζει την ποιότητα ή την αλλάζει πολύ λίγο, αν η παλιά ποιότητα ανοικοδομείται με νέα μέσα, τότε αυτό δεν ονομάζεται επαναστατική αλλαγή και αυτό το γεγονός σίγουρα δεν ονομάζεται επανάσταση. Το γεγονός ότι κάτι μπορεί να ονομαστεί επανάσταση εξαρτάται από μια αλλαγή στην ποιότητα, δηλαδή μια ιδεολογική αλλαγή. Στο βαθμό που η αλλαγή λαμβάνει χώρα κατά τη μετάβαση από μια ιδεολογία σε μια άλλη ιδεολογική κατάσταση, αυτή η αλλαγή μπορεί να ονομαστεί λοιπόν επανάσταση.

Αναμφίβολα, η ιδεολογική αλλαγή έχει μια νοητική διάσταση, μια πολιτική-ηθική διάσταση, αρχές και πρότυπα. Η ιδεολογία δεν είναι συνώνυμο της θεωρίας. Ούτε είναι η συσσώρευση πολύ αφηρημένων γνώσεων. Η ιδεολογία μπορεί να οριστεί με μια στενότερη έννοια ως αρχές και πρότυπα ζωής. Από

αυτή την άποψη είναι συγκεκριμένη, ζωτική, βασισμένη σε αρχές. Πρώτα απ' όλα, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε σωστά τις έννοιες του κράτους και της επανάστασης και να τους αποδώσουμε σωστές και επαρκείς σημασίες. Προκειμένου να κατανοήσουμε σωστά το ερώτημα που τίθεται, πρέπει πρώτα να αποσαφηνίσουμε τους όρους αυτούς.

32 Από την άλλη πλευρά, θα ήταν χρήσιμο να ορίσουμε εν συντομία τους όρους “επαναστατικό υποκείμενο” και “αντικειμενικές συνθήκες”. Με τον όρο επαναστατικό υποκείμενο, αν θέλουμε να τον διατηρήσουμε συμβατό με τον άλλο όρο, μπορούμε να εκφράσουμε τις υποκειμενικές συνθήκες. Επομένως, αυτοί οι δύο όροι συνήθιζαν να ορίζονται ως υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες. Από την οπτική γωνία ενός επαναστατικού κινήματος, μπορούν επίσης να ονομαστούν εσωτερικές και εξωτερικές συνθήκες. Υποκειμενικές συνθήκες, δηλαδή το επαναστατικό υποκείμενο, το επίπεδο ανάπτυξης της επαναστατικής πρωτοπορίας, η ιδεολογική και οργανωτική γραμμή. Το επίπεδο συγκρότησης και ανάπτυξης ενός επαναστατικού κινήματος εκφράζεται στη νοοτροπία, τη θεωρία, το πρόγραμμα, την ιδεολογία, τη στρατηγική και την τακτική, την οργάνωση και τη δύναμη δράσης. Αναμφίβολα, ένα ελάχιστο επίπεδο επαναστατικού υποκειμένου είναι απαραίτητο για την πραγματοποίηση επαναστατικών αλλαγών σε έναν τόπο. Με άλλα λόγια, πρέπει να δημιουργηθούν υποκειμενικές συνθήκες. Η επαναστατική πρωτοπορία, δηλαδή η πρωτοπορία του κόμματος, πρέπει να γίνει ορατή.

Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ως επί το πλείστον συνθήκες εκτός του κινήματος, του κόμματος ή της πρωτοπορίας. Με άλλα λόγια, η κατάσταση του συστήματος που πρέπει να καταπολεμηθεί: η οικονομική, κοινωνική, πολιτιστική, στρατιωτική-πολιτική δομή, οι εσωτερικές αντιφάσεις, το επίπεδο σύγκρουσης που προκαλούν αυτές οι αντιφάσεις, η κατάσταση κρίσης-χάους. Αυτά ορίζονται ως αντικειμενικές συνθήκες. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, αυτές είναι οι συνθήκες έξω από το ίδιο το επαναστατικό κίνημα.

Οι επαναστατικές θεωρίες του 20ού αιώνα

Με βάση αυτούς τους ορισμούς, μπορούμε τώρα να απαντήσουμε στο ερώτημα που τίθεται. Είναι γνωστό ότι οι επαναστατικές θεωρίες του 20ού αιώνα αποσκοπούσαν στην ανατροπή του υπάρχοντος κράτους σε κάποια περιοχή και στην εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους στη θέση του -στην προκειμένη περίπτωση το κράτος της εργατικής τάξης ή του προλεταριάτου. Η επαναστατική συνείδηση, οργάνωση και δράση εξυπηρετούσαν αποκλειστικά αυτόν τον σκοπό. Το ζήτημα της εξουσίας, η κατάληψη της εξουσίας, η καταστροφή της υπάρχουσας κρατικής δομής για το σκοπό αυτό και η εγκαθίδρυση μιας νέας ορίστηκε ως στόχος.

Σύμφωνα με αυτή την κατανόηση της επανάστασης, για να πραγματοποιηθεί μια

επανάσταση σε μια περιοχή, δηλαδή για να ανατραπεί το υπάρχον κράτος και να εγκαθιδρυθεί ένα νέο κράτος, έπρεπε να βαθύνουν οι εσωτερικές αντιφάσεις του υπάρχοντος κράτους, να αυξηθεί η κρίση, το χάος και οι εσωτερικές συγκρούσεις του. Όταν ένα κράτος αποδυναμωνόταν με αυτόν τον τρόπο, μόνο τότε μπορούσε να διεξαχθεί εναντίον του ένας αγώνας με καταστρεπτική δραστηριότητα. Διαφορετικά, αν οι εσωτερικές αντιφάσεις ενός κράτους είναι περιορισμένες, αν είναι μικρές, αν το ρήγμα μεταξύ κράτους και κοινωνίας δεν είναι μεγάλο, αν οι αντιφάσεις των κοινωνικών τμημάτων με το κράτος είναι περιορισμένες, αν η αντίθεσή τους είναι αδύναμη, αν η σύγκρουση μεταξύ των διαφόρων μπλοκ εξουσίας παραμένει σε περιορισμένο επίπεδο, με λίγα λόγια, αν το κράτος βρίσκεται σε μια κατάσταση όπου δεν μπορεί να καταστραφεί με τέτοια συνηθισμένα χτυπήματα, τότε θα λέγαμε ότι δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση εκεί. Με άλλα λόγια, δεν θεωρούνταν δυνατό να ανατραπεί το κράτος με επαναστατική δράση εκείνη τη στιγμή και υπό αυτές τις συνθήκες. Ως εκ τούτου, λεγόταν ότι δεν υπήρχε επαναστατική κατάσταση σε αυτές τις περιοχές, ότι η φάση αυτή δεν ήταν μια περίοδος επαναστατικού αγώνα, αλλά μια περίοδος κινηματικής οικοδόμησης και οι στρατηγικές καθορίζονταν αναλόγως, και η οικοδόμηση θεωρούνταν θεμελιώδης.

Η μετάβαση στην επαναστατική δράση και η ανάπτυξη της στρατηγικής και της τακτικής της επαναστατικής δράσης, από την άλλη πλευρά, θα βασιζόταν στην ανάπτυξη των στρατηγικών και της τακτικής της επαναστατικής δράσης σε περιοχές με πολλές εσωτερικές αντιφάσεις. Όπου οι αντιθέσεις μεταξύ των μπλοκ εξουσίας έχουν βαθύνει, όπου η κοινωνία και το κράτος είναι διχασμένα, όπου η κοινωνική αντιπολίτευση αναπτύσσεται με διαφορετικές μορφές ενάντια στο κράτος, ενάντια σε διαφορετικά μπλοκ εξουσίας, όπου οι εργατές, οι εργαζόμενοι, οι γυναίκες, η νεολαία ξεσηκώνονται, δηλαδή όπου ο αγώνας όλων των καταπιεσμένων ενάντια στην εξουσία και το κράτος αυξάνεται, όπου το κράτος είναι αδύναμο, οι εσωτερικές του αντιφάσεις, η κρίση και το χάος του είναι βαθιές, εκεί υπάρχει μια επαναστατική κατάσταση. Ως εκ τούτου, η επαναστατική στρατηγική και τακτική λαμβάνονται ως βάση. Η επαναστατική πρωτοπορία, δηλαδή το κόμμα, μπορεί να παλέψει με την εν λόγω στρατηγική και τακτική και να επιτύχει αποτελέσματα όταν στραφεί στον επαναστατικό πόλεμο ή στην εξέγερση για την ανατροπή του κράτους. Μπορεί να ανατρέψει το κράτος και έτσι να δημιουργήσει τη βάση για την εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους. Εν ολίγοις, έχει οριστεί ότι έχει κάνει επανάσταση.

Με άλλα λόγια, όταν η επανάσταση ορίστηκε ως η ανατροπή ενός κράτους και η εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους, η στρατηγική και η τακτική του επαναστατικού αγώνα συγκεκριμενοποιήθηκαν με βάση το κατά πόσον μπορούσαν ή όχι να ανατρέψουν το κράτος, δηλαδή κατά πόσον μπορούσαν ή όχι να δημιουργήσουν τις συνθήκες για την εγκαθίδρυση ενός νέου κράτους. Για το λόγο αυτό, υπήρξαν πράγματι έντονες συζητήσεις στο σοσιαλιστικό κίνημα

σε αυτό το πλαίσιο. Μπορούμε να πούμε, για παράδειγμα, ότι στις αρχές του 20ού αιώνα αναπτύχθηκε μια σημαντική διανοητική διαφωνία σε αυτή τη βάση. Ορισμένα ρεύματα, θεωρώντας ότι η κρίση και το χάος αυξάνονταν και ότι οι αντιθέσεις βάθαιναν στις περιοχές όπου ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν περισσότερο, έλεγαν ότι ο σοσιαλιστικός αγώνας θα αναπτυσσόταν εκεί και ότι οι επαναστάσεις θα εξελίσσονταν κυρίως σε αυτές τις χώρες. Από την άλλη πλευρά, ορισμένοι σοσιαλιστές και σοσιαλίστριες υποστήριζαν ότι στις περιοχές όπου το καπιταλιστικό σύστημα εκμετάλλευσης ήταν αναπτυγμένο το σύστημα ήταν πολύ ισχυρότερο- όπου ήταν λιγότερο αναπτυγμένο, βρισκόταν σε ασθενέστερη θέση, η κρίση και η ύφεση του ήταν βαθύτερες, το κράτος ήταν πιο αδύναμο. Ως εκ τούτου, ήταν ευκολότερο να διεξαχθεί επαναστατικός αγώνας ενάντια στο κράτος και να αναπτυχθεί ο αγώνας για την ανατροπή του κράτους σε αυτές τις περιοχές. Οι Ρώσοι μπολσεβίκοι, για παράδειγμα, εκτιμούσαν την τελευταία θέση. Για το λόγο αυτό, πρότειναν η επανάσταση να κινηθεί προς τα ανατολικά, ο επαναστατικός αγώνας να ενταθεί στις ημιαποικιακές χώρες και οι εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις να έρθουν στο προσκήνιο και να αναπτυχθούν ως μέρος των σοσιαλιστικών επαναστάσεων. Το ανέπτυξαν αυτό ως αντίληψη και θεωρία. Από την άλλη πλευρά, τα πιο σοσιαλδημοκρατικά προσδιορισμένα ρεύματα διακήρυτταν ότι ο σοσιαλιστικός αγώνας θα αναπτυχθεί στις περιοχές της Ευρώπης που είχαν επιτύχει καπιταλιστική ανάπτυξη.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι το σοσιαλδημοκρατικό κίνημα δεν μπόρεσε να επιτύχει μια πολύ σοβαρή ανάπτυξη σύμφωνα με τη δική του θεωρία. Ωστόσο, υπήρξαν πολύ σημαντικές και σοβαρές εξελίξεις σύμφωνα με τη θεωρία του μπολσεβίκικου κινήματος, ιδιαίτερα στον 20ό αιώνα, τόσο μεταξύ των δύο παγκόσμιων πολέμων όσο και μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Σημαντικές εξελίξεις έλαβαν χώρα στην Ασία, την Αφρική, τη Λατινική Αμερική και τη Μέση Ανατολή. Πολλά κράτη συνειρτίβησαν από εξεγέρσεις ή παρατεταμένους επαναστατικούς πολέμους εθνικής απελευθέρωσης και αντάρτικους αγώνες. Στη θέση τους δημιουργήθηκαν νέα κράτη. Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα; Είναι απολύτως σαφές ότι αυτά τα κράτη, τα οποία ιδρύθηκαν ως σοσιαλιστικά ή ανεξάρτητα κράτη, συμφιλώθηκαν με το κυρίαρχο και κρατικοδίαίτο σύστημα του ΟΗΕ κατά τη διαδικασία. Έγιναν μέρος του. Στράφηκαν σε κάθε είδους σχέσεις και συνεργασία με τα κράτη με τα οποία είχαν προηγουμένως πολεμήσει. Αποδείχθηκε ότι στην ουσία δεν διαφέρουν πολύ από αυτά. Διαφέρουν μεν κατά κάποιο τρόπο, όχι στην ουσία, αλλά στη μορφή, σε διάφορους τομείς της ζωής. Βρίσκονται στο πλαίσιο κάποιων κοινωνικών μεταρρυθμίσεων. Διαφορετικά, δεν υπάρχει καμία ποιοτική αλλαγή, καμία ιδεολογική αλλαγή.

Στην πραγματικότητα, με αυτές τις δύο πρακτικές, οι επαναστατικές θεωρίες του 20ού αιώνα αποδείχθηκαν λανθασμένες: η ιδέα ότι ο σοσιαλισμός οικοδομείται με το κράτος και ο αντιφατικός ορισμός της σοσιαλιστικής επανάστασης ως καταστροφής ενός κράτους και οικοδόμηση ενός νέου κράτους. Αυτό είναι ένα από τα πιο θεμελιώδη πρακτικά συμπεράσματα από

την εμπειρία του 20ού αιώνα. Επομένως, δεν έχει νόημα να αποκαλείται ένα κράτος καπιταλιστικό κράτος ή σοσιαλιστικό κράτος. Ένα κράτος είναι ένα κράτος. Η προσθήκη των όρων καπιταλιστικό ή σοσιαλιστικό σε αυτό δεν αλλάζει τη φύση αυτών των κρατών, αντιθέτως, αποκαλύπτουν μάλιστα το ανέφικτο του σοσιαλισμού.

Το ζήτημα της επαναστατικής πρωτοπορίας στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας

Αφού λοιπόν υποβάλαμε αυτές τις έννοιες σε μια κριτική αξιολόγηση, μπορούμε τώρα να στραφούμε στο ζήτημα της επαναστατικής πρωτοπορίας ή στον τρόπο διαχείρισης των υποκειμενικών και αντικειμενικών συνθηκών στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Κατ' αρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι η αποϊκήθεωρία δεν είναι αποκομμένη από τον χώρο και τον χρόνο. Ασκώντας κριτική και προσπαθώντας να ξεπεράσει τη δογματική διαλεκτική, προσπάθησε πράγματι να αναπτύξει την αληθινή ουσία της διαλεκτικής. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, αποδίδει σημασία στις έννοιες του χρόνου και του χώρου. σίγουρα δεν πιστεύει ότι ο χρόνος και ο χώρος δεν έχουν καμία επίδραση στην κοινωνική ζωή. Είναι απαραίτητο να το γνωρίζουμε αυτό. Ωστόσο, δεν διαχωρίζει τις τρέχουσες συνθήκες ή την τρέχουσα παγκόσμια κατάσταση σε γεωγραφίες με ώριμες αντικειμενικές συνθήκες και σε γεωγραφίες χωρίς αυτές.

Αντίθετα, η αποϊκήθεωρία εκτιμά ότι ο καπιταλισμός, από τη φύση του, λόγω της αρχής της εκμετάλλευσης, περιέχει αντιφάσεις και ότι βιώνει κρίσεις και υφέσεις. Για το λόγο αυτό, οποιοσδήποτε χρόνος και τόπος μπορεί να προσφέρει κατάλληλες δυνατότητες και ευκαιρίες για επαναστατικό έργο. Και πάλι, δεν επαναλαμβάνει ένα λάθος στο οποίο υπέπεσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός στο παρελθόν. Για παράδειγμα, δεν βρίσκει σωστή την άποψη ότι οι σοσιαλιστικές συνθήκες, η σοσιαλιστική ζωή, η σοσιαλιστική ιδεολογία μπορούν να αναπτυχθούν μόνο όταν ο καπιταλισμός είναι πολύ ισχυρός, η καπιταλιστική εκμετάλλευση έχει βιωθεί στην πιο βαθιά της μορφή και ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί με την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση εκεί όπου η καπιταλιστική εκμετάλλευση είναι ήπια. Με άλλα λόγια, ο υπαρκτός σοσιαλισμός έλεγε ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να οικοδομηθεί μόνο αφού ξεπεραστεί ο καπιταλισμός. Επομένως, αν δεν υπάρχει καπιταλισμός, αν υπάρχει φεουδαρχία σε οποιοδήποτε μέρος της χώρας, δεν μπορεί κανείς να μεταβεί στο σοσιαλισμό - πρέπει πρώτα να μεταβεί στον καπιταλισμό και μόνο μετά τον καπιταλισμό μπορεί κανείς να μεταβεί στο σοσιαλισμό. Στην περίοδο του υπαρκτού σοσιαλισμού, πολλά κινήματα αναπτύχθηκαν σε αυτή τη βάση. Ακόμη και εκείνη την εποχή, ο Α.Οτσαλάν δεν πίστευε ότι αυτές οι ιδέες ήταν σωστές. Δεδομένου ότι ήταν της άποψης ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι μια τέτοια μορφή κράτους, θεωρούσε ότι η προσέγγιση ότι οι σοσιαλιστικές συνθήκες μπορούν να βιωθούν μόνο μετά τον καπιταλισμό και ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να

βιώσουν τον σοσιαλισμό χωρίς τον καπιταλισμό ήταν εξαιρετικά λανθασμένη, δογματική και απλοϊκή. Αντίθετα, από την αρχή προέβλεψε, υπερασπίστηκε, οικοδόμησε και υλοποίησε στην πράξη ότι μπορεί να ιδρυθεί σοσιαλιστικό κόμμα στο Κουρδιστάν, ότι μπορούν να αναπτυχθούν σοσιαλιστικές συνθήκες, ότι μπορούν να προκύψουν σοσιαλιστές άνθρωποι, στελέχη, κόμματα και αγώνες. Η ιστορική εξέλιξη επιβεβαίωσε αυτές τις σκέψεις και τις πρακτικές του Οτσαλάν.

Με λίγα λόγια, στην αποϊκή θεωρία της επανάστασης, δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ αντικειμενικών συνθηκών, ώριμων γεωγραφιών και γεωγραφιών που δεν έχουν φτάσει ακόμη σε αυτή την κατάσταση. Σε όλες τις γεωγραφίες υπάρχουν αντικειμενικές συνθήκες που είναι απαραίτητες για την επαναστατική εργασία, οργάνωση, αγώνα και ανάπτυξη. Ο Οτσαλάν είπε ότι όπου επικρατεί το σύστημα της εξουσίας και του κράτους, όπου βιώνεται η καταπίεση και η εκμετάλλευση, είναι δυνατόν να αγωνιστούμε για την ελευθερία και την ισότητα που βασίζεται στη διαφορετικότητα, τη δημοκρατία και τη συμμετοχή. Αυτό ονομάζεται επαναστατική εργασία και αγώνας. Με αυτή την έννοια, δεν αναρωτιέται αν οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ώριμες ή όχι, αν μπορεί να γίνει επαναστατική εργασία εδώ ή όχι. Το σύστημα της καταπίεσης και της κυριαρχίας δεν έχει παντού το ίδιο περιεχόμενο και δεν βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τις ίδιες μεθόδους. Μπορούν να υπάρξουν αλλαγές. Οι συνθήκες που ονομάζουμε αντικειμενικές συνθήκες δεν είναι παντού οι ίδιες. Διαφέρουν. Σε ένα μέρος είναι παρούσες με διαφορετικές μεθόδους και μορφές, σε ένα άλλο μέρος είναι από την φύση τους διαφορετικές. Ως εκ τούτου, είναι αδύνατο να μην τις λάβουμε υπόψη μας. Η αποϊκή θεωρία της επανάστασης, η θεωρία της δημοκρατικής νεωτερικότητας προβλέπει να λαμβάνονται υπόψη. Θεωρεί και πιστεύει ότι είναι απαραίτητο να δούμε αυτές τις διαφορές, να τις αναλύσουμε ανάλογα με τη συγκεκριμένη κατάσταση και να τις αναπτύξουμε ανάλογα τη φύση, τη μέθοδο και τη μορφή της επαναστατικής εργασίας.

Η αποϊκή θεωρία της επανάστασης: η επανάσταση έχει μια αρχή, αλλά δεν έχει πραγματικό τέλος

Η αποϊκή επαναστατική θεωρία αναπτύσσει τις δικές της μορφές επαναστατικής εργασίας, τις στρατηγικές-τακτικές προσεγγίσεις, τα στυλ και τις μεθόδους δημιουργικά, με τρόπο που να προβλέπει αυτές τις καταστάσεις και τις διαφορές που διαπιστώνονται. Σίγουρα δεν έχει μια τόσο άκαμπτη, δογματική ιδέα ότι το ίδιο πράγμα γίνεται παντού. Αυτό είναι σίγουρα ένα σημαντικό σημείο. Σε αυτή τη βάση, οι υποκειμενικές συνθήκες μπορούν να αναπτυχθούν παντού, υπό την προϋπόθεση ότι θα τεθούν σε εφαρμογή σύμφωνα με τις συγκεκριμένες συνθήκες και με δημιουργικές προσεγγίσεις και η επαναστατική πρωτοπορία μπορεί να αναδυθεί με τη θεωρία, το πρόγραμμα, την ιδεολογία, τη στρατηγική και την τακτική, την οργάνωση και τη δράση της. Η θεωρία της δημοκρατικής

νεωτερικότητας το προβλέπει και αυτό. Με αυτή την έννοια, προβλέπει ότι η επαναστατική πρωτοπορία μπορεί να οργανωθεί παντού, να διεξάγει επαναστατικό έργο και αγώνες, να αναπτυχθεί στη βάση της διαμόρφωσης και οργάνωσης της κοινωνίας, να δημιουργήσει κομματική οργάνωση και κομματική ηγεσία και να αναπτύξει τη ζωή της ελεύθερης ατομικής δημοκρατικής κοινότητας σιγά-σιγά σύμφωνα με τα πρότυπα της δημοκρατικής νεωτερικότητας, διαμορφώνοντας και οργανώνοντας την κοινωνία στους κατάλληλους τομείς. Αυτή η θεωρία αντιμετωπίζει την επανάσταση ως αλλαγή τρόπου ζωής και ιδεολογίας. Υποθέτει ότι μια επανάσταση της προσωπικότητας έχει συντελεστεί όταν ένα άτομο επιμορφώνεται και μπορεί να αλλάξει νοοτροπία και τρόπο ζωής. Αν η νοοτροπία και ο τρόπος ζωής ενός συγκεκριμένου κοινωνικού κύκλου αλλάξουν μέσω της διαπαιδαγώγησης προς την κατεύθυνση του δημοκρατικού σοσιαλισμού με την απομάκρυνση από τον ατομικισμό, και αν μπορεί να αναπτυχθεί δημοκρατική κοινοτική ζωή σε διάφορα επίπεδα, τότε υποθέτει ότι εκεί έχει συντελεστεί μια επανάσταση, ότι έχει οικοδομηθεί μια δημοκρατική νεωτερικότητα, ότι έχει αναπτυχθεί μια δημοκρατική κοινωνία ή ένα δημοκρατικό έθνος.

Στην πραγματικότητα, ο Οτσαλάν θεωρεί το επαναστατικό έργο και τον αγώνα ως έργο και ανάπτυξη σε αυτή τη βάση. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, δεν υπάρχει καταστροφή του κράτους εδώ. Αλλά αυτός ο λόγος δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει αγώνας ενάντια στο κράτος. Υπάρχει αγώνας ενάντια στο κράτος, αλλά σε ποιο επίπεδο; Προβλέπει τον περιορισμό και την περιστολή του κράτους, τον περιορισμό της επιρροής του κράτους στην κοινωνία από την άποψη της συνείδησης, της οργάνωσης και της ζωής, και αντ' αυτού την ανάπτυξη των μέτρων και των αρχών της δημοκρατικής νεωτερικότητας, της πολιτικής-ηθικής ζωής της κοινωνίας ως εναλλακτική ζωή. Από αυτή την άποψη, δεν μιλάει για επανάσταση και επαναστατική ανάπτυξη στο εκατό τοις εκατό σε μια κίνηση. Με την επαναστατική δουλειά η επανάσταση μπορεί να αναπτυχθεί κατά ένα τοις εκατό, μπορεί να αναπτυχθεί κατά πέντε τοις εκατό. Εξαρτάται από τη διαμόρφωση και την οργάνωση της κοινωνίας και τη συμμετοχή της στη ζωή του ελεύθερου ατόμου και της δημοκρατικής κομμούνιας. Μερικές φορές η επαναστατική αλλαγή μπορεί να είναι τριάντα τοις εκατό, το δημοκρατικό έθνος μπορεί να αναπτυχθεί τριάντα τοις εκατό, το εθνικό κράτος μπορεί να παραμείνει εβδομήντα τοις εκατό, και θα υπάρχει μια συνεχής πάλη μεταξύ αυτών των δύο δυνάμεων. Από αυτή την άποψη, η επανάσταση βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη. Η δημοκρατική νεωτερικότητα υπάρχει ήδη. Τα στοιχεία της δημοκρατικής νεωτερικότητας προσπαθούν να προστατεύσουν την ύπαρξή τους. Αγώνίζονται γι' αυτήν. Η επανάσταση συνίσταται στο να γίνουν λίγο πιο συνειδητοποιημένα, οργανωμένα και με σχέδιο. Με αυτή την έννοια, μπορούμε να μιλήσουμε για μια επαναστατική αρχή, μετά την οποία η επανάσταση είναι μια συνεχής εξέλιξη. Για παράδειγμα, αν περιορίσουμε, περικυκλώσουμε και αποδυναμώσουμε το κρατικό σύστημα και προχωρήσουμε σταδιακά στην

εξάλειψη του κράτους και υποθέσουμε ότι το κράτος καταστρέφεται με αυτόν τον τρόπο, τότε η επανάσταση δεν θα τελειώσει, αλλά θα συνεχιστεί ως η συνεχής ανάπτυξη της κοινωνίας όσον αφορά το μυαλό, τα συναισθήματα, τη συνειδηση και τη συμπεριφορά στη γραμμή του ελεύθερου ατόμου και της δημοκρατικής κομμούνας. Επομένως, η επανάσταση θα είναι συνεχής, λέει ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Υπάρχει μια συνεχής επαναστατική προσέγγιση. Η επανάσταση έχει μια αρχή, αλλά δεν υπάρχει πραγματικό τέλος.

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει ήττα της επανάστασης. Μπορεί να οπισθοδρομήσει, μπορεί να αναπτυχθεί, μπορεί να ενισχυθεί, αλλά δεν υπάρχει ούτε η απόλυτη νίκη της ούτε η απόλυτη ήττα της. Οι δημοκρατικές αυτοδιοικήσεις αναπτύσσονται στη βάση της κοινωνίας. Αντιπροσωπεύουν τη δημοκρατική νεωτερικότητα. Οι κρατικές κυβερνήσεις υπάρχουν παντού, αντιπροσωπεύουν το κράτος. Το κράτος και η επανάσταση, το έθνος-κράτος και το δημοκρατικό έθνος, δηλαδή η καπιταλιστική νεωτερικότητα και η δημοκρατική νεωτερικότητα, ζουν σε μια κατάσταση διαρκούς αντίφασης και σύγκρουσης. Σύμφωνα με την αποϊκή θεωρία της επανάστασης: η επαναστατική δουλειά και ο αγώνας είναι κάπως έτσι. Αυτό εκφράζει μια νέα προσέγγιση.

Το ζητούμενο που διαμορφώνεται είναι το εξής: Να κατανοήσουμε σωστά το υπάρχον σύστημα εξουσίας και κράτους, να κατανοήσουμε σωστά και να ορίσουμε τη δημοκρατική κοινωνία απέναντί του, να συνειδητοποιήσουμε την καπιταλιστική νεωτερικότητα και ως εναλλακτική της τη δημοκρατική νεωτερικότητα, να αναγνωρίσουμε την αντίφαση και την πάλη μεταξύ τους και να μπορέσουμε να ηγηθούμε ενός αγώνα που θα περιορίζει, θα αποδυναμώνει και θα νικά τις επιπτώσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και να αναπτύξουμε τα μέτρα και τις αρχές της δημοκρατικής νεωτερικότητας μέσω της παιδείας και της οργάνωσης στις κοινωνίες. Μέσω μιας τέτοιας οδού οι υποκειμενικές συνθήκες της επανάστασης ζωντανεύουν, γίνονται ορατές και μπαίνουν στην πράξη. Όταν υπάρχει μια επαναστατική νοοτροπία που κατανοεί την παρούσα κατάσταση, όταν αποσπάται από την τάξη και το σύστημα και στη βάση αυτή στρέφεται στον αγώνα ενάντια στο σύστημα μέσα στο σύστημα, δημιουργώντας μια ανάπτυξη που πολλαπλασιάζεται και αναπτύσσεται και μετασχηματίζεται σε μια κοινότητα και κοινωνία με νέους ανθρώπους- αυτό εξασφαλίζει την ανάπτυξη της δημοκρατικής κοινωνίας, του δημοκρατικού έθνους και την ανάδυση ενός δημοκρατικού συστήματος αυτοδιοίκησης. Αυτό το αποκαλούμε επαναστατική εξέλιξη. Ο Οτσαλάν είπε ότι η πιο σημαντική επανάσταση στο Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας είναι η επανάσταση της προσωπικότητας. Είπε ότι όταν ένα άτομο ξεφεύγει από το σύστημα της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και ζει σύμφωνα με τις αρχές της δημοκρατικής νεωτερικότητας, κάνει επανάσταση. Σήμερα μια επανάσταση με ένα άτομο, αύριο μια επανάσταση με δέκα άτομα, μεθαύριο μια επανάσταση με τριάντα άτομα- ξεκαθαρίζει ότι η επανάσταση της δημοκρατικής νεωτερικότητας θα αναπτυχθεί σε αυτή τη βάση και ότι οι δυνάμεις της θα

πρέπει να διεξάγουν το επαναστατικό τους έργο σύμφωνα με αυτές τις αρχές.

Ως αποτέλεσμα, δεν υπάρχει ανάλογη προσέγγιση των αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών όπως στον 20ό αιώνα. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η αντίληψη, η κατανόηση και η προσέγγιση του κράτους και της επανάστασης είναι διαφορετικές. Η θεωρία της δημοκρατικής νεωτερικότητας εκφράζει μια νέα θεωρία της επανάστασης. Σύμφωνα με αυτή τη νέα θεωρία της επανάστασης, υπάρχουν παντού συνθήκες για να γίνει επαναστατικό έργο και να σημειωθεί πρόοδος. Αρκεί η επανάσταση να γίνει σωστά κατανοητή και να θεωρηθεί ως ιδεολογικός αγώνας, ιδεολογική αλλαγή και ανάπτυξη εφόσον οι τρόποι και οι μέθοδοι του επαναστατικού αγώνα προσεγγίζονται δημιουργικά. Πρέπει να υπάρχει προθυμία, πεποίθηση και ισχυρή θέληση να εργαστούμε σε αυτό το σημείο. Μια επαναστατική πρωτοπορία μπορεί να αναδυθεί παντού, αν και σε διαφορετικά επίπεδα, η επανάσταση παρουσιάζεται στην επαναστατική πρωτοπορία και η επαναστατική πρωτοπορία μπορεί να πολλαπλασιάζεται συνεχώς. Με άλλα λόγια, μπορεί να αναπτύξει την οργάνωση του δημοκρατικού έθνους μέσα από έναν συνεχή αγώνα. Όταν οι συνθήκες είναι πιο ευνοϊκές, όταν βρίσκει πιο κατάλληλες μεθόδους, όταν αγωνίζεται αποτελεσματικά και με επιτυχία, μπορεί να οδηγήσει σε ραγδαίες εξελίξεις και εξάπλωση. Η επιρροή της στην κοινωνία αυξάνεται.

Έτσι, αναπτύσσεται το σύστημα δημοκρατικής αυτοδιοίκησης και ενισχύεται η δημοκρατική νεωτερικότητα στην κοινωνία. Η καπιταλιστική νεωτερικότητα επίσης απωθείται. Όταν τα στοιχεία της καπιταλιστικής νεωτερικότητας πραγματοποιούν καταστροφικές επιθέσεις, αυτή αντιστέκεται στη βάση της αυτοάμυνας. Αν αποδυναμωθεί στην αντίσταση, μπορεί να χτυπηθεί, να υποχωρήσει και να συρρικνωθεί. Ωστόσο, αν ξεπεράσει τις επιθέσεις, μπορεί να επιτύχει ταχύτερη ανάπτυξη και να αποκαλύψει ένα επίπεδο ανάπτυξης που είναι καλύτερα αποδεκτό από τις μάζες. Έτσι συνοψίζεται η νέα θεωρία της επανάστασης και ο βαθμός υλοποίησής της, καθώς και η προσέγγισή της στις αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες.

40

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ορίζει το ταξικό ζήτημα ως μια ενδοπολιτισμική αντίφαση και ως εκ τούτου δηλώνει ότι δεν είναι η μόνη δυναμική στην κοινωνική ιστορία. Αντίθετα, τονίζει ότι η κύρια αντίφαση είναι μεταξύ των δυνάμεων του κεντρικού πολιτισμού και των αντιπολιτευόμενων σε αυτόν δυνάμεων (των λαών, των εθνοτικών ομάδων, των γυναικών κ.λπ.). Παρ' όλα αυτά, σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την πραγματικότητα ότι η καπιταλιστική νεωτερικότητα είναι ένα παγκόσμιο σύστημα και ότι η οικονομική εκμετάλλευση (δηλαδή το ταξικό ζήτημα) είναι μια καθοριστική πραγματικότητα για ένα συντριπτικό μέρος της ανθρωπότητας. Τι ρόλο παίζει το ταξικό ζήτημα στη δημοκρατική νεωτερικότητα; Ποια σημασία πρέπει να έχει αυτό το ζήτημα στην πολιτική στρατηγική των αντισυστημικών δυνάμεων;

Είναι αλήθεια ότι ο Οτσαλάν αντιμετωπίζει το ταξικό ζήτημα στο πλαίσιο του μονοπωλιακού πολιτισμού και το θεωρεί εσωτερικό πρόβλημα. Αλλά αν κοιτάξουμε προσεκτικά, δεν απορρίπτει τις τάξεις. Δεν λέει ότι δεν υπάρχουν τάξεις στο πλαίσιο του συστήματος του μονοπωλιακού πολιτισμού και ότι επομένως δεν υπάρχει ταξική αντίφαση και ταξική πάλη. Αντιθέτως, το αποδέχεται και το εξηγεί περαιτέρω. Λέει τα εξής: “Ο κόσμος δεν έχει καμία σχέση με τις τάξεις, αλλά με την κοινωνία: Ο ταξικός σχηματισμός έχει αναπτυχθεί στη βάση του αστικού κέντρου και στα πλαίσια του μονοπωλιακού πολιτισμού. Έχει αναπτυχθεί ως εσωτερικό στοιχείο του μονοπωλιακού πολιτισμού. Επομένως, η τάξη, το κράτος και η εξουσία έχουν αναπτυχθεί ως αλληλένδετα, αλληλοενισχυόμενα και συμπληρωματικά στοιχεία. Επομένως, υπάρχουν τάξεις, ταξικές αντιθέσεις και αγώνες στον μονοπωλιακό πολιτισμό. Αυτή είναι μια ανοιχτή και προφανής πάλη. Αυτό πρέπει να το δουν και να το αξιολογήσουν σωστά τα επαναστατικά κινήματα.

Στο πλαίσιο αυτό, ασκεί επίσης κριτική στα εξής: Για παράδειγμα, λέει ότι “ο ορισμός της βασικής αντίφασης και πάλης ως ταξικής αντίφασης και πάλης δεν είναι σωστός”. Αυτό συμβαίνει επειδή οι τάξεις εμφανίστηκαν στο σύστημα των Σουμερίων γύρω στις τέσσερις χιλιάδες π.Χ. Υπήρχαν και στα έξι ή επτά χιλιάδες χρόνια που ακολούθησαν από τότε. Αλλά οι κοινωνίες υπήρχαν και πριν από αυτό. Η κοινωνική ζωή υπήρχε πριν από αυτό. Αλλά εκεί δεν υπήρχαν τάξεις. Έτσι, η θεμελιώδης δυναμική της κοινωνικής ανάπτυξης δεν είναι η ταξική αντίθεση και η ταξική πάλη. Αν αυτό ισχύει, τότε δεν μπορούμε να απαντήσουμε στα ερωτήματα ποια ήταν η δυναμική της κοινωνικής ανάπτυξης πριν από τους Σουμέριους και σε ποια βάση έγινε η ανάπτυξη.

της κοινωνίας όπως η κοινωνία των δούλων, η φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία. Ωστόσο, ο Οτσαλάν τους περιγράφει ως ανακριβείς. Υπήρχαν κοινωνίες χωρίς δούλους, φεουδάρχες και καπιταλιστές. Οι προ-Σουμεριανές κοινωνίες ήταν τέτοιες. Με άλλα λόγια, δεν είναι επίσης σωστό να ονοματίζουμε την κοινωνική δομή με τις υπάρχουσες τάξεις. Οι ορισμοί των τάξεων από μόνοι τους δεν εκφράζουν την κοινωνία, ούτε την ιστορική κοινωνία με τη γενικότερη έννοια. Για παράδειγμα, το να μιλάμε για μια κοινωνία δούλων δεν σημαίνει ότι ορίζουμε τις σχέσεις αυτής της κοινωνίας, την πραγματικότητα της κοινωνίας. Η κοινωνία δεν δημιουργείται από την ύπαρξη των δούλων. Δεν αποτελείται από αυτούς. Γι' αυτό ανέπτυξε την έννοια της πολιτικής και ηθικής κοινωνίας. Δήλωσε ότι η κοινωνία δημιουργείται στη βάση της σύνδεσης των ατόμων μέσω της πολιτικής και της ηθικής και ότι η κοινωνική δομή διαμορφώνεται με αυτόν τον τρόπο. Όρισε την πολιτική και την ηθική ως τα βασικά στοιχεία που καθορίζουν την κοινωνία. Συνέδεσε τον βαθμό κοινωνικής ανάπτυξης ή οπισθοδρόμησης με τον βαθμό λειτουργίας της πολιτικής και της ηθικής σε μια κοινωνία. Όσο πιο αποτελεσματική είναι η πολιτική και η ηθική σε μια κοινωνία, τόσο περισσότερο λειτουργούν, την ονόμασε ανεπτυγμένη κοινωνία. Όσο περισσότερο αδύναμη και εξασθενημένη είναι η λειτουργία των πολιτικών και ηθικών θεσμών, τόσο πιο καθυστερημένη είναι μια κοινωνία. Κοινωνική παρακμή και εξαφάνιση σημαίνει γι' αυτόν την πλήρη δυσλειτουργία και καταστροφή των θεσμών της πολιτικής και της ηθικής. Τώρα, αυτοί ήταν αναμφίβολα πολύ σημαντικοί ορισμοί και εκτιμήσεις. Θα πρέπει οπωσδήποτε να λάβουμε υπόψη μας αυτούς τους ορισμούς όταν αναλύουμε την κοινωνική δομή και την ταξική πραγματικότητα.

Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι σωστό να ξεκινάμε την κοινωνική ύπαρξη με την τάξη και να την ορίζουμε μέσω της ταξικής πάλης. Οι κοινωνίες υπήρχαν και πριν από την εμφάνιση των τάξεων. Υπάρχουν επίσης αγώνες που οι κοινωνίες διεξάγουν και πολεμούν έξω από την ταξική πάλη. Εν ολίγοις, η ταξική αντίφαση και πάλη είναι φυσικά μια σημαντική αντίφαση, μια σημαντική πάλη. Στον καπιταλισμό γίνεται πολύ πιο ενεργή και βαθύτερη. Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά παρ' όλα αυτά, οι τάξεις δεν είναι ποτέ ο καθοριστικός παράγοντας της κοινωνίας και η ταξική πάλη δεν είναι η θεμελιώδης δυναμική της κοινωνικής ανάπτυξης.

Ποια είναι λοιπόν η θεμελιώδης διαφορά; Είναι η διαφορά μεταξύ των δυνάμεων του κεντρικού μονοπωλιακού πολιτισμού και των δυνάμεων του δημοκρατικού πολιτισμού. Ο θεμελιώδης, ο καθοριστικός αγώνας είναι ο αγώνας μεταξύ αυτών των δύο δυνάμεων. Πρέπει να το κατανοήσουμε αυτό ως τη θεμελιώδη δυναμική της ιστορικής εξέλιξης.

Με αυτόν τον τρόπο, το ταξικό πρόβλημα δεν είναι ζήτημα θεμελιώδους αντίφασης. Ωστόσο, είναι ένα από τα κοινωνικά προβλήματα που δημιουργούνται από το σύστημα εξουσίας και το κρατικό σύστημα και που εμβαθύνεται από

την καπιταλιστική νεωτερικότητα. Είναι ένα σημαντικό πρόβλημα. Η ταξική κυριαρχία γίνεται πολύ πιο αποτελεσματική ειδικά στην περίοδο της ανάδυσης της αστικής τάξης, της κατάληψης της εξουσίας, της δόμησης του έθνους-κράτους και της επιδιωκόμενης κυριαρχίας της επί της κοινωνίας σε όλες τις διαστάσεις. Ο Οτσαλάν το εκτίμησε αυτό στα κείμενα υπεράσπισης του. Στο παρελθόν υπήρχε μόνο ένας βασιλιάς, σήμερα κάθε αστός έχει γίνει βασιλιάς στον τόπο του. Δεκάδες χιλιάδες βασιλιάδες έχουν αναδειχθεί. Ως εκ τούτου, η κυριαρχία της αστικής τάξης έχει γίνει ένα βαρύ φορτίο που οι κοινωνίες δεν μπορούν να σηκώσουν. Ο ένας βασιλιάς έχει γίνει δέκα χιλιάδες βασιλιάδες. Το σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης έχει γίνει πολύ διαδεδομένο και γενικευμένο.

42 Ο Οτσαλάν συζητά επίσης το ταξικό πρόβλημα μαζί με το πρόβλημα της γραφειοκρατίας και καθιστά σαφές ότι ο σημερινός αστικός ταξικός σχηματισμός με την τεράστια γραφειοκρατία που έχει αναπτύξει έχει γίνει ένα αόρατο και δυσβάσταχτο βάρος για την κοινωνία.

Από την άλλη πλευρά, η ταξική πάλη κατέχει αναμφίβολα σημαντική θέση στην πολιτική στρατηγική των αντισυστημικών δυνάμεων. Κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί αυτό. Αυτό που θέλει να εκφράσει και να ξεκαθαρίσει ο Οτσαλάν δεν είναι ότι πρέπει να την αρνηθούμε ή να μην την δούμε, αντίθετα, ο αγώνας αυτός πρέπει να θεωρηθεί ως θεμελιώδης, καθοριστικός αγώνας. Για να το θέσουμε αλλιώς, το να βλέπουμε την ταξική πάλη ως μια πάλη που καθορίζει την επαναστατική εξέλιξη, που καθοδηγεί τον επαναστατικό αγώνα σε ένα αποτέλεσμα, στη νίκη, δεν είναι σωστό, είναι ένας ανεπαρκής ορισμός. Γιατί αν η μία τάξη καταστρέφει την άλλη τάξη, καταστρέφει και τον εαυτό της. Τι θα προκύψει τότε; Πολλά πράγματα που υποστηρίζονται και αναπτύσσονται εννοιολογικά είναι αντιφατικά από μόνα τους.

Ο Οτσαλάν επεσήμανε αυτές τις αντιφάσεις και είπε ότι η ταξική πάλη δεν πρέπει να προσεγγίζεται με αυτόν τον τρόπο. Πρώτον, εξακολουθούν να υπάρχουν ταξικές αντιθέσεις και συγκρούσεις. Υπάρχουν ακόμα τάξεις. Ακόμη και αν υπάρχουν αλλαγές σε σχέση με το παρελθόν, ακόμη και αν το χάσμα μεταξύ της εργατικής τάξης και της αστικής τάξης είναι διαφορετικό από το ταξικό χάσμα προηγούμενων εποχών, ακόμη και αν η αντίφαση μεταξύ της αστικής τάξης και της εργατικής τάξης έχει αλλάξει σε παγκόσμια κλίμακα, η εν λόγω ταξική δομή, η ταξική αντίφαση και η πάλη που προκαλείται από αυτήν εξακολουθούν να υπάρχουν. Η κυρίαρχη τάξη, η αστική τάξη, μαζί με τη γραφειοκρατία, έχει διευρύνει, επεκτείνει και οξύνει το κράτος σε τέτοιο βαθμό που έχει καταπιεί ολόκληρη την κοινωνία. Το βάρος ενός τέτοιου κράτους όχι μόνο δεν μπορούν να το σηκώσουν οι εργαζόμενοι, αλλά και κανένας άλλος. Με αυτή την έννοια, πρέπει να δούμε την ταξική πάλη ως έναν σημαντικό αγώνα.

Από την άλλη πλευρά, από τα μέσα του 19ου αιώνα, ο υπαρκτικός σοσιαλισμός είχε μια πρακτική που βασιζόταν στην ταξική αντίθεση και την ταξική πάλη. Αυτό οδήγησε σε σημαντικές ιστορικές εξελίξεις στη σκέψη, την οργάνωση και τη δράση. Η μαρξιστική-λενινιστική σκέψη αναπτύχθηκε. Εμφανίστηκαν εργατικά κόμματα, σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και κομμουνιστικά κόμματα. Αυτά τα κόμματα προσπάθησαν να ηγηθούν της κοινωνίας για μεγάλο χρονικό διάστημα. Επιπλέον, η Οκτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση έλαβε χώρα στη Ρωσία το φθινόπωρο του 1917 και ιδρύθηκε η Σοβιετική Ένωση. Η εξέλιξη αυτή διαδόθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο, στην Ασία, την Ανατολική Ευρώπη, την Αφρική και την Αμερική. Δεκάδες κράτη εμφανίστηκαν ως τα λεγόμενα σοσιαλιστικά κράτη. Δημιούργησαν μεταξύ τους πολιτικές-στρατιωτικές-ιδεολογικές συμμαχίες και συμφωνίες. Δημιούργησαν συμμαχίες ισχύος. Διαμόρφωσαν γεγονότα, φαινόμενα και εξελίξεις σε μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Από τη δεκαετία του 1920 έως τη δεκαετία του 1990, αποτέλεσαν τον καθοριστικό παράγοντα για τις εξελίξεις σε αυτή την εβδομηντάχρονη ιστορική περίοδο. Δημιούργησαν μια σημαντική κληρονομιά. Υπάρχει μια μεγάλη κληρονομιά όσον αφορά τη σκέψη, την πρακτική, την κομματική οργάνωση, τα συνδικάτα, τις εργατικές οργανώσεις, τους διάφορους θεσμούς, την κατανόηση και το ύφος του αγώνα. Παρόλο που αυτή η κληρονομιά έχει υποστεί βαρύ πλήγμα με τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και οι εξελίξεις που προέκυψαν από την άποψη της σκέψης και της υλικής θεσμοθέτησης έχουν υποστεί σημαντική πτώση και οπισθοδρόμηση, εξακολουθούν να αποτελούν πραγματικότητα και να διατηρούν την επιρροή τους σε διάφορα επίπεδα. Συνεχίζουν να υπάρχουν ως μια πολύ σημαντική κληρονομιά. Ως εκ τούτου, πρέπει να δούμε αυτή την πραγματικότητα.

Ποιος είναι ο ρόλος που μπορούν να διαδραματίσουν σήμερα τα επιτεύγματα τους στην επανάσταση της δημοκρατικής νεωτερικότητας και στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας; Αυτό το ερώτημα τίθεται και για εμάς. Πώς μπορούμε να τα καταστήσουμε αποτελεσματικά στην παρούσα περίοδο, στη διαδικασία οικοδόμησης ενός δημοκρατικού έθνους; Αυτό είναι το πιο σημαντικό ερώτημα που πρέπει να θέσουμε στον εαυτό μας και να απαντήσουμε. Πρώτον, είναι δυνατόν ή όχι; Αφετέρου, αν πραγματοποιηθεί, σε ποιες εξελίξεις θα οδηγήσει; Πρέπει να θέσουμε παρόμοια ερωτήματα και να διατυπώσουμε απαντήσεις.

Για να το συνοψίσω λέω πως, αν μπορούν να συμμετέχουν σε έναν τέτοιο αγώνα, θα παίξουν φυσικά σημαντικό ρόλο. Διότι (το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα) ήταν το πιο επαναστατικό ρεύμα στην πρόσφατη ιστορία. Υποστήριξε όλα τα ρεύματα, τα ένωσε μέσα του. Τράβηξε όλους τους επαναστατικούς αγώνες και τις εξελίξεις μέσα του. Από αυτή την άποψη, έχει μια μεγάλη κληρονομιά. Είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί αυτή η κληρονομιά για την οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας; Ναι, είναι δυνατόν. Αλλά δεν μπορεί να το κάνει διατηρώντας τη σημερινή δομική νοοτροπία της, τη θεωρητική της αντίληψη, την ιδεολογική

της στάση, την κατανόηση, τη στρατηγική και την τακτική του αγώνα. Μόνο αν υπάρξουν σημαντικές αλλαγές σε αυτούς τους τομείς μπορούν οι δυνάμεις αυτές να διαδραματίσουν σημαντικό και αποτελεσματικό ρόλο στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Από αυτή την άποψη, το κύριο καθήκον είναι μέσω της κριτικής και της αυτοκριτικής να αλλάξουν και να μετατραπούν οι συγκεκριμένες εξελίξεις και τα σοσιαλιστικά επιτεύγματα. Με άλλα λόγια, με τη σοβαρή αξιολόγηση των λόγων της αποσύνθεσης του υπαρκτού σοσιαλισμού, με την υποβολή τους σε κριτική-αυτοκριτική, την αποκάλυψη των λαθών και των ελλείψεών τους και τη διόρθωσή τους στη νοοτροπία, την οργάνωση και το ύφος του αγώνα, πρέπει να πραγματοποιηθεί μια διόρθωση της αντίληψης και του ύφους σε αυτόν τον τομέα, η οποία θα επιτρέψει στην ταξική πάλη να αποκτήσει σημασία και να οδηγήσει στη νίκη μαζί με τον αγώνα των άλλων κοινωνικών κομματιών.

Είναι απαραίτητο να αναπτυχθεί προσεκτικά η κριτική, ώστε να αποτελέσει οδηγό για την αναγκαία αλλαγή και τον μετασχηματισμό, εκθέτοντας τα σφάλματα και τις ελλείψεις, καθώς και τα θετικά. Ποτέ δεν είναι σωστό και αποδεκτό να απορριφθεί πλήρως- στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα να απορριφθεί, αντίθετα, αποτελεί έκφραση μιας σημαντικής περιόδου και ενός σημαντικού σταθμού στην ανάπτυξη της σοσιαλιστικής συνείδησης και δράσης. Είναι μια βιωμένη πραγματικότητα. Δεν μπορούμε να την αποδεχτούμε ως έχει, ούτε μπορούμε να την αγνοήσουμε ή να την προσπεράσουμε. Είναι επομένως ζήτημα πραγματοποίησης μιας αλλαγής και ενός μετασχηματισμού που ενσωματώνει αυτή τη μεγάλη κληρονομιά της ανθρωπότητας στη νέα διαδικασία μέσω της κριτικής και της αυτοκριτικής και την καθιστά στοιχείο της οικοδόμησης της δημοκρατικής νεωτερικότητας.

Επομένως, είναι απαραίτητο να προσεγγίσουμε τον υπαρκτό σοσιαλισμό με προσοχή και να τον κατανοήσουμε σωστά. Δεν μπορεί ούτε να απορριφθεί, να τον απαρνηθούμε, να τον αποδοκιμάσουμε εξαρχής, ούτε να τον αποδεχτούμε όπως ήταν. Με αυτή τη νοοτροπία και αυτό το ύφος δεν μπορούν να επιτευχθούν αποτελέσματα. Τόσο η Οκτωβριανή Επανάσταση όσο και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα ήταν προϊόντα μιας ιστορικής περιόδου. Τώρα αυτή η περίοδος έχει τελειώσει και οι συνθήκες για την ανάπτυξη και την επιτυχία τέτοιων κινήματων έχουν εξαφανιστεί. Η δυνατότητα και οι ευκαιρίες έχουν εξαφανιστεί. Αυτό είναι ένα ξεκάθαρο γεγονός. Από αυτή την άποψη, είναι απαραίτητο να μην τα απορρίψουμε a priori, αλλά να τα κριτικάρουμε σε επαναστατική βάση, να επεξεργαστούμε την αυτοκριτική τους, να συμβάλουμε στην αλλαγή και τον μετασχηματισμό της νοοτροπίας και του

6 Οι δυνάμεις του υπαρκτού σοσιαλισμού στο σήμερα είναι όλα τα κινήματα, κόμματα, οργανώσεις και θεσμοί που αντλούν την καταγωγή τους και την σημερινή τους ιδεολογία από τα κινήματα που έφεραν τα καθεστώτα του υπαρκτού σοσιαλισμού (Λενινιστές, Τροτσκιστές Μασοϊκοί, Σταλινικοί, ακόλουθοι του Τσε Γκεβέρα-Φιντέλ, του Χο Τσι Μινχ και άλλων.)

ύφους των δυνάμεων του υπαρκτού σοσιαλισμού⁶ και να προσπαθήσουμε να τις πραγματοποιήσουμε. Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν έχει ηγηθεί ενός μεγάλου αγώνα προς αυτή την κατεύθυνση.

Άσκησε κριτική στον υπαρκτό σοσιαλισμό με μια εξαιρετικά πλούσια σε περιεχόμενο, γλωσσικά κατανοητή και υφολογικά πειστική προσέγγιση. Μάλιστα, θεωρούσε ότι επρόκειτο για την ισχυρότερη αυτοκριτική του κινήματος της ελευθερίας στην ιστορία. Σε αυτή τη βάση, προχώρησε σε μια αλλαγή Παραδείγματος. Με τον τρόπο αυτό, άνοιξε το δρόμο για τη νίκη των κινήματων ελευθερίας. Διότι, αν εξετάσουμε το ιστορικό παρελθόν, είτε δεν μπόρεσαν να επιτύχουν τη νίκη είτε δεν μπόρεσαν να κάνουν τη νίκη τους να διαρκέσει. Παρ' όλη τη δύναμή του, ο υπαρκτός σοσιαλισμός θα μπορούσε να διαρκέσει το πολύ εβδομήντα χρόνια. Και γιατί; Επειδή ήταν γεμάτος από εσωτερικές αντιφάσεις. Με άλλα λόγια, δεν υπήρχε ενότητα σκοπού και μέσων, δεν υπήρχε αρμονία. Τα μέσα που οραματιζόνταν για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού δεν ήταν συμβατά με τις αρχές της ελευθερίας, της ισότητας και της κοινοκτημοσύνης. Αντιθέτως, βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση μεταξύ τους. Αυτή η εσωτερική αντίφαση οδήγησε τον υπαρκτό σοσιαλισμό σε διάλυση εκ των έσω, χωρίς καμία σοβαρή εξωτερική πίεση. Αυτή είναι μια πολύ ξεκάθαρη και κατανοητή κατάσταση. Είναι απαραίτητο να την εκθέσουμε, να βοηθήσουμε και να ενθαρρύνουμε τις ενδιαφερόμενες δυνάμεις να αλλάξουν και να μετασχηματιστούν σε νοοτροπία και ύφος μέσω της κριτικής και της αυτοκριτικής, ξεπερνώντας τον δογματισμό και τον φορμαλισμό, και να καταβάλουμε συλλογικές προσπάθειες γι' αυτό.

Λόγω της ασυγχρονικότητας της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, έχουμε, από τη μία πλευρά, μια εργατική τάξη στον Παγκόσμιο Βορρά που έχει χάσει σε μεγάλο βαθμό την ταυτότητά της και, συνεπώς, την υποκειμενικότητά της και κατέχει μια προνομιούχα θέση μέσα στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα (αριστοκρατία της εργατικής τάξης). Από την άλλη πλευρά, σε ένα μεγάλο μέρος του κόσμου βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια οικονομική εκμετάλλευση που δεν γνωρίζει όρια στην έκταση και τη βιαιότητά της. Οι εργαζόμενοι στα ιμπεριαλιστικά κέντρα συμμετέχουν σε μεγάλο βαθμό στην υπεραξία που αποσπάται από τις αποικίες. Ωφελούνται έτσι υλικά και αντικειμενικά από αυτή την παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Είναι επομένως δυνατό να μιλάμε ακόμα και σήμερα για μια παγκόσμια εργατική τάξη; Και πώς μπορεί να μοιάζει ένας κοινός αγώνας στο πλαίσιο αυτών των διαφορετικών συμφερόντων;

Αυτή η ερώτηση είναι στην πραγματικότητα και ένα είδος απάντησης στην προηγούμενη ερώτηση. Με άλλα λόγια, δείχνει ότι η άποψη πως η βασική αντίφαση είναι η ταξική αντίφαση και επομένως η πάλη που κάνει την ιστορία,

η πάλη που δημιουργεί την ιστορία, είναι η πάλη μεταξύ των τάξεων, δεν είναι σωστή. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, στο σημείο που έχουμε φτάσει σήμερα, όπως αναφέρεται στην ερώτηση, δεν υπάρχει ενιαία εργατική τάξη. Σίγουρα, δεν μπορούμε να μιλάμε για την ύπαρξη μιας εργατικής τάξης με κοινό χαρακτήρα σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι επειδή δεν υπάρχει ενιαία εργατική τάξη σε παγκόσμιο επίπεδο, δεν υπάρχει ταξική αντίφαση στην κοινωνία και επομένως δεν υπάρχει η εργατική τάξη ως τάξη. Σίγουρα δεν θα πρέπει να γίνει κατανοητό με αυτόν τον τρόπο. Οι ταξικές αντιθέσεις και η ταξική πάλη εξακολουθούν να υπάρχουν, ακόμη και αν δεν έχουν ενιαία μορφή.

46 Η εργατική αριστοκρατία έχει επίσης ορισμένες αντιφάσεις με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Αναμφίβολα, όμως, αυτές δεν είναι στο επίπεδο των αντιφάσεων και συνεπώς του αγώνα της εργατικής τάξης, η οποία καταπιέζεται και βρίσκεται υπό εκμετάλλευση πολύ περισσότερο και ζει κάτω από τα όρια της πείνας. Αλλά και αυτοί έχουν αντιφάσεις με την υπάρχουσα κατάσταση και αγωνίζονται για το δικό τους συμφέρον. Μπορούμε επίσης να τους θεωρήσουμε ως ένα. Μπορούμε επίσης να πούμε ότι είναι μια ομάδα που έχει αποσχιστεί από την εργατική τάξη. Αλλά εξακολουθούν να είναι ένα στρώμα και έχουν αντιφάσεις και αγώνες με την καθεστηκία τάξη. Ένας τέτοιος κατακερματισμός στην εργατική τάξη μπορεί να παρατηρηθεί λόγω των σημερινών εξελίξεων. Αυτό είναι γεγονός. Υπάρχει όμως ακόμα μια εργατική τάξη έξω από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα που υφίσταται ανελέητη εκμετάλλευση. Σε ορισμένα μέρη της Ασίας, της Αμερικής, της Αφρικής, υπάρχει μια τέτοια ταξική εκμετάλλευση. Υπάρχει μια τέτοια ταξική δομή. Είναι μια δύναμη σε παγκόσμια κλίμακα. Υπάρχει σίγουρα μια εργατική αριστοκρατία. Αλλά η ιδέα ότι η εργατική τάξη έχει γίνει αδύναμη και αναποτελεσματική μόνο και μόνο επειδή είναι κατακερματισμένη δεν πρέπει να λαμβάνεται ως υπόβαθρο.

Ούτε η δήλωση ότι η ταξική πάλη δεν είναι ο κινητήριος μοχλός της ιστορίας θα πρέπει να αποδοθεί στον κατακερματισμό της εργατικής τάξης στην παρούσα κατάσταση. Ακόμα και αν δεν ήταν τόσο κατακερματισμένη, ο αγώνας της εργατικής τάξης δεν θα μπορούσε να οριστεί ως ο θεμελιώδης αγώνας της ιστορίας. Πράγματι, στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες περιοχές του κόσμου σε προηγούμενους αιώνες, υπήρχε μια τέτοια εργατική τάξη και ο αγώνας της εργατικής τάξης ήταν πολύ αποτελεσματικός. Αλλά και πάλι, αυτός ο αγώνας δεν ήταν ο καθοριστικός παράγοντας της ιστορίας. Διότι δεν υπήρχε καμία νέα τάξη πραγμάτων που θα μπορούσε να δημιουργηθεί από αυτόν. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει τέτοιο καθεστώς τύπου της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη υπήρχε ενάντια στην αστική τάξη. Εφόσον με την καταστροφή της αστικής τάξης εξαφανίζεται και ο ίδιος ο εργάτης, οι δομές που ορίζονται ως καθεστώς της εργατικής τάξης δεν είναι πραγματικές. Αυτές οι έννοιες δεν εκφράζουν την πραγματικότητα, είναι έννοιες που μοιάζουν με προπαγάνδα. Επομένως, δεν πρέπει να εξαπατούμε τους εαυτούς μας.

Το γεγονός ότι ο αγώνας της εργατικής τάξης είναι ένας αγώνας που δεν μπορεί να καθορίσει από μόνος του τον ιστορικό αγώνα συνδέεται με την ανάδυση των τάξεων, την ιστορική τους ύπαρξη, τη θέση τους στην κοινωνική πάλη. Συνδέεται πάνω απ' όλα με τη δική της δύναμη. Συνδέεται με τη δική της δομή. Με άλλα λόγια, πρέπει να το δούμε αυτό- για παράδειγμα, μελετάμε τη θεωρία της αξίας της εργασίας. Το να πουλάει κανείς την εργατική του δύναμη έναντι μισθού ονομάζεται ελευθερία. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Δεν είναι δυνατόν να αντιληφθεί κανείς την πώληση της εργατικής του δύναμης έναντι μισθού ως πραγματική ελευθερία. Αντίθετα, αυτό αντιστοιχεί στη μικροαστική αντίληψη της ελευθερίας. Ωστόσο, η εργασία είναι το πιο ιερό πράγμα για τα ανθρώπινα όντα. Ο Οτσαλάν είπε επίσης: “Η πιο θεμελιώδης εργασία είναι η εργασία της μητέρας, η οποία είναι επίσης ιερή. Δεν μπορεί να τιμολογηθεί”. Εάν η εργασία της μητέρας είναι μια πραγματικότητα και δεν μπορεί να πληρωθεί, τότε αυτό σημαίνει ότι η ίδια η εργασία είναι ιερή. Η εργασία δεν μπορεί να πληρωθεί, άρα δεν μπορεί να πωληθεί έναντι μισθού. Αυτό δεν μπορεί να ονομάζεται ελευθερία. Αυτό είναι ακριβώς όπως η δήλωση του Λένιν ότι “στο όνομα της ελευθερίας έχουν ληστέψει ολόκληρο τον κόσμο μέσω του εμπορίου”. Σίγουρα δεν ανταποκρίνεται λοιπόν στην αλήθεια.

Σε αυτή την περίπτωση, ο αγώνας μιας πραγματικής εργατικής τάξης δεν θα πρέπει να είναι για μεγαλύτερους μισθούς και δεν θα πρέπει να συνδέει το στόχο και το ύψος του με την αύξηση των μισθών. Ας υποθέσουμε ότι η εργατική τάξη αυξάνει τους μισθούς της και γίνεται λίγο πλουσιότερη. Αυτό θα λύσει τα προβλήματα της εργατικής τάξης; Θα εξαλειφθεί η καπιταλιστική εκμετάλλευση; Θα μπορέσει η κοινωνία να ζήσει ελεύθερα και να κυβερνηθεί δημοκρατικά; Όχι. Οι ενδιαφερόμενοι εργάτες θα έχουν βελτιώσει λίγο περισσότερο την υλική τους ζωή, αυτό είναι όλο. Πέρα από αυτό, δεν υπάρχει κανένα περαιτέρω όφελος. Με τον αγώνα των εργατών και των εργατριών που έχουν ενισχύσει λίγο την υλική τους ζωή, δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε την καπιταλιστική τάξη εκμετάλλευσης και να οικοδομήσουμε και να αναπτύξουμε μια εναλλακτική σε αυτήν. Δεν μπορεί να μοιάζει έτσι αυτός ο αγώνας. Αυτό σημαίνει ότι η εργατική τάξη δεν έχει αυτόν τον χαρακτήρα. Η θέση της στην κοινωνία δεν είναι σε αυτό το επίπεδο. Από την άλλη πλευρά, αυτό το ζήτημα των μισθών, της εργασίας για τους μισθούς, της πάλης για τους μισθούς, της πάλης για υψηλότερους μισθούς είναι ένας αγώνας που δεν δημιουργεί ούτε αποκαλύπτει σοσιαλιστικά επιτεύγματα. Ποια σοσιαλιστικά επιτεύγματα μπορούν να προκύψουν από αυτό; Προσέξτε, αξιολογήστε σωστά, πώς μπορούμε να μιλάμε για σοσιαλιστικά επιτεύγματα σε αυτή τη βάση; Πρέπει να δούμε τα βασικά χαρακτηριστικά και τον χαρακτήρα του αγώνα της εργατικής τάξης με τέτοιο τρόπο.

Ωστόσο, πρέπει να τονίσουμε τα εξής: Ναι, η εργατική τάξη είναι κατακερματισμένη, υπάρχει μια εργατική αριστοκρατία, δεν υπάρχει ενότητα

μέσα στην τάξη, υπάρχουν διαφορές. Αλλά εξακολουθεί να υπάρχει μια εργατική τάξη. Ακόμα και αν είναι κατακερματισμένη, ακόμα και αν η θέση της στο έδαφος είναι διαφορετική σε διαφορετικές χώρες, υπάρχει μια εργατική τάξη. Υπάρχει επίσης, για παράδειγμα, ένας στρατός ανέργων. Ξεπερνά κατά πολύ την εργατική τάξη, και αυτός ο στρατός των ανέργων αποτελεί επίσης μια παγκόσμια μονάδα. Αποκαλείται ακόμη και μη ταξικό στοιχείο. Ζουν σε μια θέση που μετατοπίζεται όλο και περισσότερο προς το να είναι ένα λούμπεν προλεταριάτο, αποκομμένο από την κοινωνική ζωή και απειλητικό για το μέλλον. Αυτό είναι σίγουρα το πιο θεμελιώδες πρόβλημα.

Συμπερασματικά, μπορούμε να δηλώσουμε μόνο τα εξής: Ακριβώς όπως δεν υπάρχει ενιαία εργατική τάξη σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι δύσκολο να αναπτυχθεί ένας κοινός αγώνας της εργατικής τάξης σε παγκόσμιο επίπεδο. Παρόλο που υπάρχουν κάποιοι που ισχυρίζονται ότι έχουν αναπτύξει έναν τέτοιο αγώνα, δεν έχουν καταφέρει να επιφέρουν καμία σοβαρή εξέλιξη μέχρι στιγμής. Καθώς τα συμφέροντα είναι διαφορετικά, οι αγώνες θα είναι αναμφίβολα διαφορετικοί. Οι οργανωτικές δομές και οι συνθήκες οργάνωσης θα είναι επίσης διαφορετικές. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση της εργατικής τάξης, για παράδειγμα, οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν μια πιο ολοκληρωμένη στάση. Αν και διαιρεμένος σε διαφορετικές τάξεις στο εσωτερικό του, ο αγώνας για την απελευθέρωση των γυναικών αντιπροσωπεύει ωστόσο μια πιο ολοκληρωμένη κατάσταση. Ο στρατός των ανέργων και ο αγώνας της νεολαίας και των μεταναστών είναι πιο κοντά στην ενοποίηση. Το πιο σημαντικό είναι ότι ο αγώνας της εργατικής τάξης, όταν εξετάζεται μαζί με τον αγώνα των αντισυστημικών δυνάμεων και των στοιχείων του δημοκρατικού πολιτισμού, μπορεί επίσης να οδηγήσει σε σημαντικά αποτελέσματα. Μπορεί να θεωρηθεί ως μια δύναμη. Δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένας αγώνας που από μόνος του οδηγεί σε επιτυχή αποτελέσματα. Δεν είναι μόνο σε παγκόσμιο επίπεδο, ούτε μόνο σε επίπεδο χωρών και εθνών. Δεν υπάρχει απολύτως καμία τέτοια περίπτωση.

Αλλά η εργατική τάξη μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο συμμετέχοντας στον αγώνα των αντισυστημικών δυνάμεων για την οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Ως στοιχείο της δημοκρατικής νεωτερικότητας, μπορεί να θεωρηθεί σημαντική δύναμη για την οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Ενάντια στο σύστημα ως μια δύναμη που καταπιέζεται από αυτό. Ο αγώνας της εργατικής τάξης απαιτεί αναδιάρθρωση σε συνδικαλιστικό επίπεδο με διαφορετικές μορφές στη βάση νέων στόχων. Εάν αυτή η αναδιάρθρωση πραγματοποιηθεί, μπορεί πραγματικά να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο και δυναμική στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας με οργανώσεις νέου τύπου. Σε αυτή τη βάση, πρέπει να προσεγγίσουμε τον αγώνα της εργατικής τάξης και να τον δούμε ανάλογα. Με άλλα λόγια, πρέπει να πραγματοποιήσουμε αλλαγές και μετασχηματισμούς όσον αφορά τους στόχους, τις μορφές οργάνωσης, τις μορφές και τις μεθόδους πάλης.

Πρέπει να υπάρξει αλλαγή και μετασχηματισμός σε όλες αυτές τις πτυχές. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να συμμετέχει στον αγώνα για την οικοδόμηση μιας δημοκρατικής νεωτερικότητας με τις παλιές συνδικαλιστικές οργανώσεις και αντιλήψεις και δεν μπορεί να πάρει αποτελεσματική θέση σε αυτόν τον αγώνα με τις παλιές αντιλήψεις και μεθόδους. Αλλά όταν υπάρχουν αλλαγές και μετασχηματισμοί, όταν το οργανωτικό στυλ και η προσέγγιση αλλάζουν και μετασχηματίζονται, μπορεί να παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στην οικοδόμηση της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Σε αυτή την οικοδόμηση, μπορεί να έχει μια πρακτική που συμβάλλει στην εκπλήρωση των πολιτικών-ηθικών καθηκόντων ως βασικό τμήμα της κοινωνίας. Η προσέγγισή μας προς αυτές τις ομάδες στη διαδικασία που βρισκόμαστε και η προσπάθειά μας να τις εμπλέξουμε στον αγώνα πρέπει να βασίζεται σε αυτό το πλαίσιο.

Σχετικά με την Ακαδημία της Δημοκρατικής Νεωτερικότητας

Ως Ακαδημία της Δημοκρατικής Νεωτερικότητας, προσπαθούμε να διαδώσουμε τις ιδέες και την πλούσια εμπειρία του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας και το παράδειγμα της Δημοκρατικής Νεωτερικότητας. Οι εκδοτικές μας δραστηριότητες αποσκοπούν στην έναρξη συζητήσεων με ακτιβιστές, ακαδημαϊκούς και διάφορα αντισυστημικά και κοινωνικά κινήματα, προκειμένου να προχωρήσουμε στην αναζήτηση μιας ριζοσπαστικής εναλλακτικής λύσης στην καπιταλιστική νεωτερικότητα και στην πραγματοποίηση μιας ελεύθερης ζωής. Μέσα από το εκπαιδευτικό μας έργο, θέλουμε να δημιουργήσουμε μια νέα κατανόηση της δημοκρατικής πολιτικής, του κοινωνικού διαφωτισμού και μιας νέας πολιτικο-ηθικής συνείδησης. Ορισμένες διαστάσεις των κοινωνικών ζητημάτων με τα οποία ασχολούμαστε είναι η κοινωνιολογία της ελευθερίας, η συνύφανση γραμμών αντίστασης, η δημοκρατική αυτονομία, η απελευθέρωση των γυναικών, η αυτονομία των νέων, η κοινωνική οικολογία, η κοινοτική οικονομία και η τέχνη και ο πολιτισμός. Μέσα από την ανάπτυξη πλατφορμών και δικτύων, θέλουμε να συμβάλουμε στην ενίσχυση της διεθνούς ανταλλαγής εμπειριών και να συνυψάνουμε τους υπάρχοντες αγώνες, σύμφωνα με την πρόταση της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας. Για να ξεπεραστεί η καπιταλιστική νεωτερικότητα, απαιτούνται συγκεκριμένες τοπικές και παγκόσμιες θεσμικές εναλλακτικές λύσεις. Αν καταφέρουμε να επεκτείνουμε τη δημοκρατική πολιτική στην καθημερινή ζωή -μέσω συμμαχιών, συμβουλίων, κοινοτήτων, συνεταιρισμών, ακαδημιών- το τεράστιο πολιτικό δυναμικό της κοινωνίας θα ξεδιπλωθεί και θα χρησιμοποιηθεί για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Υπό αυτή την έννοια, βλέπουμε τις δραστηριότητές μας ως συμβολή στην εκδίπλωση της Δημοκρατικής Νεωτερικότητας και του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού.

Ας συνεργαστούμε για να υλοποιήσουμε τα όνειρα και τις ουτοπίες μας. Ένας άλλος κόσμος δεν είναι μόνο εφικτός - δεδομένης της παγκόσμιας κατάστασης, είναι οπωσδήποτε απαραίτητος. Ας αρχίσουμε να χτίζουμε μαζί το μέλλον μας στο παρόν, η αναμονή θα ήταν τρέλα.

Περισσότερες πληροφορίες στα γερμανικά, ισπανικά, αγγλικά και ιταλικά μπορείτε να βρείτε

εδώ: <https://democraticmodernity.com>

Έτσι, όταν μιλάμε για δημοκρατική νεωτερικότητα, δεν χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο αντί του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Η δημοκρατική νεωτερικότητα και ο δημοκρατικός σοσιαλισμός διαπλέκονται. Με άλλα λόγια, ο δημοκρατικός σοσιαλισμός παίρνει ζωή από τη δημοκρατική νεωτερικότητα και γίνεται πράξη μέσω αυτής. Η δημοκρατική νεωτερικότητα ανοίγει το δρόμο για τον δημοκρατικό σοσιαλισμό. Επιτρέπει την πραγματοποίηση του δημοκρατικού σοσιαλισμού.